

ເອວຢົາ - ໝາຍເລກໜຶ່ງ

ຜູ້ທຳອິດ ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍ

Jeff Pippenger

2023-07-31

ຖ້ອຍຄຳບົດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີດີມີໄດ້ປະກາດຄຳສັນຍາເຖິງການບາກດີຂອງສາດສະດາເອວຢົາພ້ອມດ້ວຍຂ່າວສານໜຶ່ງກ່ອນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນຳສະພາບໃຈຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາຈະສົ່ງເອວຢົາ ຜູ້ພະຍາກອນ ມາຫາພວກເຈົ້າ
ກ່ອນວັນໃຫຍ່ແລະນຳສະພາບໃຈຂອງພຣະເຢໂຫວາຈະມາເຖິງ;
ແລະທ່ານຈະນຳໃຈຂອງພໍ່ທັງຫລາຍໃຫ້ຫັນໄປຫາລູກທັງຫລາຍ,
ແລະໃຈຂອງລູກທັງຫລາຍໃຫ້ຫັນໄປຫາພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ຍ້າງວ່າເຮົາຈະມາ
ແລະຕິດຜ່ານດິນໂລກດ້ວຍຄຳສາບແຊ່ງ. ມາລາຄີ 4:5, 6.

ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ "ວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນຳສະພາບໃຈຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ຫຼື
"ຄຳສາບແຊ່ງ" ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງ "ຕິດຜ່ານດິນໂລກດ້ວຍ" ນັ້ນ ຍັງໄດ້ຖືກພັນລະນາໃນເຊີງສັນຍາລັກວ່າເປັນ
"ໄພພິບັດເຈັດຢ່າງສຸດທ້າຍ" ຫຼື "ພຣະພິໄລດຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ. ບົດທຳສິບຫ້າຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດໄດ້ນຳສະເໜີພາບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ນຳໄປສູ່ການເທລົງຂອງໄພພິບັດເຈັດຢ່າງສຸດທ້າຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນຳສະພາບໃຈໃນບົດທຳສິບຫົກ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນໝາຍສຳຄັນອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນສະຫວັນ, ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນຳອັດສະຈັນ,
ຄືມີທຸດສະຫວັນເຈັດອົງຖືໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍ; ເພາະວ່າໃນໄພພິບັດເຫຼົ່ານັ້ນ
ພຣະພິໄລດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນສົງໄສເຖິງທະເລແກວໂປນກັບໄພ; ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະເໝືອນສັດຮ້າຍ,
ເໝືອນຮູບຂອງມັນ, ເໝືອນເຄື່ອງໝາຍຂອງມັນ, ແລະເໝືອນເລກແຫ່ງຊື່ຂອງມັນ,
ກຳລັງຢືນຢູ່ເທິງທະເລແກວໂປນ ໂດຍຖືພັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະພວກເຂົາຮ້ອງເພງຂອງໂມເຊ
ຜູ້ຮັບໄຊຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເພງຂອງພຣະເມສານ້ອຍ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດເດດທຸກປະການ, ພຣະກົດຂອງພຣະອົງໃຫຍ່ຫຼວງແລະອັດສະຈັນຍິ່ງ;
ຂ້າແຕ່ກະສັດແຫ່ງວິສຸດຊິນ, ທາງຂອງພຣະອົງທຸກທາງແລະແທ້ຈິງ. ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເພງພຣະອົງ ແລະຖວາຍກຽດແດ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ?
ເພາະພຣະອົງອົງດຽວເທົ່ານັ້ນຊົງບໍລິສຸດ;
ເພາະບັນດາປະຊາຊາດທັງຫຼາຍຈະມານະມັດສະການຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ;
ເພາະການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ປະຈຳແລ້ວ.

ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບີ້ ແລະ ຈົ່ງເບີ້ແມ,
ພຣະວິຫານແຫ່ງພະພັກພາຍໃນເຕັ້ນແຫ່ງພະຍານໃນສະຫວັນກໍໄດ້ເປີດອອກ.
ແລະທຸດສະຫວັນທັງເຈັດອົງໄດ້ອອກມາຈາກພຣະວິຫານ ຖືໄພພິບັດທັງເຈັດ ນຸ່ງຫົນຜ້າບ່ານອັນບໍລິສຸດ
ແລະ ຂາວສະອາດ ແລະ ຄາດອີກດ້ວຍສາຍຄາດຄຳ.
ແລະສັດທັງສີ່ຕົວຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ມອບຂັນຄຳທັງເຈັດທີ່ຕົ້ມໄປດ້ວຍພຣະພິໄລດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດົນລິນດອນ ໃຫ້ແກ່ທຸດສະຫວັນທັງເຈັດອົງ. ແລະພຣະວິຫານກໍຕົ້ມໄປດ້ວຍຄວັນ
ອັນເນືອງມາຈາກພຣະສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈາກລົດເດດຂອງພຣະອົງ;
ແລະບຸ່ຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໄດ້
ຈົນກວ່າໄພພິບັດທັງເຈັດຂອງທຸດສະຫວັນທັງເຈັດອົງນັ້ນຈະສຳເລັດລົງ. ພຣະນິມິດ 15:1-8.

ເຫດຜົນທີ່ "ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໄດ້
ຈົນກວ່າໄພພິບັດທັງເຈັດຂອງທູດສະຫວັນທັງເຈັດໄດ້ສຳເລັດລົງ" ກໍຄືວ່າ
ໂອກາດໃນການຮັບຄວາມພົ້ນຈະປົດລົງເມື່ອພຣະວິຫານເຕັມໄປດ້ວຍຄວັນໃນບົດທຣີບີຫ້າ.
ເວລາແຫ່ງການທົດລອງທຶມະນຸດໄດ້ຮັບໃຫ້ກັບໃຈ ແລະພົບຄວາມພົ້ນ ໃນເວລານັ້ນກໍສິ້ນສຸດລົງ.
ເມື່ອເຖິງຈຸດເວລານັ້ນ "ວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະໜ້າຍ້ານກົວຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ທີ່ຢືນຢັນເອີ້ນວ່າ
"ໄພພິບັດສຸດທ້າຍທັງເຈັດ" ຈະຖືກເຫລົ່າກ່ອນການສະເດັດມາຄົງທຶນຂອງພຣະຄຣິດ.
ມາລາກໄດ້ເອີ້ນວັນນັ້ນວ່າ "ໜ້າຍ້ານກົວ," ແລະ ເອຊາຢາໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ "ພຣະກິດອັນແບກ" ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງລຸກຂຶ້ນເໝືອນຢ່າງໃນພູເປຣາຊິມ,
ພຣະອົງຈະຊົງພິລດເໝືອນຢ່າງໃນຫຸບເຂົາກິເບໂອນ, ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງກະທຳພຣະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະກິດອັນແບກປະຫຼາດຂອງພຣະອົງ; ແລະໃຫ້ພຣະການຂອງພຣະອົງສຳເລັດໄປ,
ພຣະການອັນແບກປະຫຼາດຂອງພຣະອົງ. ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ຢ່າເປັນຄົນເຢາະເຍື້ອອີກ,
ຍ້ານວ່າພັນທະນາການຂອງພວກເຈົ້າຈະແໜ້ນໜາຂຶ້ນ; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍືນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ ເຖິງການທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ເໝືອດແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ. ເອຊາຢາ
28:21, 22

ເຖິງແມ່ນວ່າ "ພະລາຊາກິດອັນແບກ" ຂອງພຣະເຈົ້າຈະຄອບຄຸມ "ທົ່ວໂລກ,"
ແຕ່ການດົນໃຈແຫ່ງພຣະວິນຍານໄດ້ຊີ້ແຈງຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ການເຫລົ່າຂອງໄພພິບັດຕ່າງໆ
ມີຄວາມກ່ຽວໂຍງກັບການກະບົດຂອງຊາດໜຶ່ງ.

"ປະຊາຊາດຕ່າງໆຈະດຳເນີນຕາມແບບຢ່າງຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ.
ແມ່ນແຕ່ນາງເປັນຜູ້ນຳອອກໜ້າກໍຕາມ,
ວິກິດອັນດຽວກັນນັ້ນຈະມາເຖິງປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃນທຸກສ່ວນຂອງໂລກ." Testimonies, volume 6,
395.

"ເມື່ອອາເມລິກາ ແຜ່ນດິນແຫ່ງເສລີພາບທາງສາສະໜາ
ຈະຮ່ວມມືກັບສັນຕະປາປາໃນການບັງຄັບມະໂນທຳ
ແລະບັບບັງຄັບມະນຸດໃຫ້ໃຫ້ກຽດແກ່ວັນຊະບາໂຕອັນປອມ
ປະຊາຊົນຂອງທຸກປະເທດໃນທົ່ວໂລກຈະຖືກນຳໃຫ້ຕິດຕາມແບບຢ່າງຂອງນາງ." Testimonies, volume
6, 18.

ທຸກຊາດຈະເຮັດໃຫ້ຈອກແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງຕົນເຕັມ, ແຕ່ "ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ" ທີ່
Sister White ລະບຸວ່າເປັນ "ຄວາມພິນາດຂອງຊາດ", "ເວລາແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ທຳລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ"
ດັ່ງທີ່ນາງຍັງເອີ້ນປະຫວັດສາດທີ່ລົ້ມຕົ້ນຂຶ້ນທີ່ກິດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ,
ບໍ່ແມ່ນໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍ.

"ເວລາໜຶ່ງກຳລັງຈະມາ ເມື່ອພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຄວາມໝາຍອັນພິເສດ
ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໂມຄະໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ. ບັນດາຜູ້ປົກຄອງແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາ
ຈະໃຊ້ບັນຍັດທາງນິຕິບັນຍັດເພື່ອບັງຄັບໃຊ້ກິດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະດັ່ງນັ້ນ
ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກນຳເຂົ້າສູ່ອັນຕະລາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ເມື່ອຊາດຂອງພວກເຮົາ,
ໃນສະພາບນິຕິບັນຍັດຂອງຕົນ,
ຈະອອກກິດໝາຍເພື່ອຜູກມັດມະນະທຳຂອງມະນຸດໃນເລື່ອງສິດພິເສດທາງສາສະໜາຂອງເຂົາ,
ໂດຍບັງຄັບໃຫ້ຖືຮັກສາວັນອາທິດ, ແລະນຳອຳນາດອັນກົດຂີ່ມາກົດດັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕວັນທີເຈັດ,
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະ, ໃນທຸກຄວາມມຸ່ງໝາຍແລະຜົນທັງປວງ,
ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໂມຄະໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ; ແລະການຫັນຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າໃນລະດັບຊາດ
ຈະຕາມມາດ້ວຍຄວາມພິນາດໃນລະດັບຊາດ." Review and Herald, December 18, 1888.

ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງ ຊຸດສະເຕີໂວທ໌ໄດ້ລະບຸວ່າເປັນ “ຄວາມພິນາດຂອງຊາດ” ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດແຫ່ງຊາດ ແລະເປັນໝາຍເຫດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນ “ພຣະກິດອັນແບກ” ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ພຣະກິດອັນແບກຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຄວາມໝາຍທີ່ຈຳເພາະຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ຄືໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍ. ພາບທີ່ສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນຂອງພຣະກິດອັນແບກຂອງພຣະເຈົ້າ ບາກົດຂຶ້ນເມື່ອການຊ່ວຍກູ້ອອກຈາກເອຢິບ ຖືກເພີ່ມເຂົ້າໃນເສັ້ນລຳດັບແຫ່ງການພິພາກສາໂດຍກົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໄພພິບັດແຫ່ງເອຢິບ, ແມ່ນແມ່ນວ່າມີຈຳນວນສິບປະການ, ກໍຖືກແບ່ງອອກ. ສາມປະການທຳອິດຖືກແຍກໃຫ້ເຫັນແຕກຕ່າງຈາກເຈັດປະການສຸດທ້າຍ. ດັ່ງນັ້ນ ການຊ່ວຍກູ້ອອກຈາກເອຢິບຈຶ່ງຊັບຊ້ອນເຖິງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍໄພພິບັດສາມປະການທຳອິດ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນພ້ອມກັບຄວາມພິນາດຂອງຊາດສະຫະລັດອາເມລິກາ ແລະດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນກວ່າ ມີຄຳເອນ ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດຈະສິ້ນສຸດ.

“ການພິພາກສາລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກນຳມາເຫຼືອບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາທີ່ຈະປົບຄົນ ແລະ ທຳລາຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ຄວາມອົດກັ້ນຢ່າງຍາວນານຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄົນຊົ່ວ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດກຳຫານຂຶ້ນໃນການລະເມີດ, ແຕ່ການລົງໂທດຂອງເຂົາທັງຫຼາຍກໍຍັງແນ່ນອນ ແລະ ໜ້າສະພິງກົວຢ່າງຍິ່ງ ເພາະວ່າມັນຖືກຊັກຊ້າມາດົນ. ‘ພຣະຢາເວຈະລຸກຂຶ້ນດັ່ງໃນພູເບຣາຊິມ, ພຣະອົງຈະກົວໂກດດັ່ງໃນຫຸບເຂົາກິເບໂອນ, ເພື່ອພຣະອົງຈະກະທຳພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະລາຊະກິດອັນປະຫຼາດຂອງພຣະອົງ; ແລະ ເຮັດໃຫ້ກົດຈະການຂອງພຣະອົງສຳເລັດ, ກົດຈະການອັນປະຫຼາດຂອງພຣະອົງ.’ ເອຊາຍາ 28:21. ສຳລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເມດຕາຂອງພວກເຮົາ, ການກະທຳແຫ່ງການລົງໂທດເປັນການກະທຳທີ່ແປກປະຫຼາດ. ‘ຕາບໃດທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, ເຮົາບໍ່ພໍໃຈໃນການຕາຍຂອງຄົນຊົ່ວ.’ ເອເຊກຽນ 33:11. ພຣະຢາເວຊົງເປັນ ‘ຜູ້ຊົງເມດຕາ ແລະ ຊົງກະລຸນາ, ອົດທົນຊ້າໃນການໂກດຮ້າຍ ແລະ ບໍລິບູນດ້ວຍຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຈິງ, ... ຊົງໃຜດອະໄພຄວາມຊົ່ວຊ້າ, ການລະເມີດ ແລະ ບາບ.’ ແຕ່ພຣະອົງຈະ ‘ບໍ່ຊົງປ່ອຍຄົນຜິດໃຫ້ພົ້ນໂທດເປັນອັນຂາດ.’ ‘ພຣະຢາເວຊ້າໃນການໂກດຮ້າຍ ແລະ ຍັງໃຫຍ່ໃນລົດເດດ, ແລະ ຈະບໍ່ຊົງຍົກໂທດໃຫ້ຄົນຊົ່ວເປັນອັນຂາດ.’ ອົບເພະຍົບ 34:6, 7; ນາຮູມ 1:3. ໂດຍສົ່ງທິໜ້າສະພິງກົວໃນຄວາມຊອບທຳ ພຣະອົງຈະທຳໃຫ້ອຳນາດແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກຢຽບຢຳໄດ້ຮັບການພິສູດວ່າຊອບທຳ. ຄວາມຮ້າຍແຮງແຫ່ງການຕອບແທນທີ່ກຳລັງຄອຍຜູ້ລະເມີດຢູ່ ອາດຈະວັດໄດ້ຈາກຄວາມລັງເລຂອງພຣະອົງໃນການນຳຄວາມຍຸດຕິທຳອອກປະຕິບັດ. ປະຊາຊາດທີ່ພຣະອົງຊົງອົດກັ້ນມາດົນ ແລະ ທີ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຕັຈົນກວ່າມັນຈະຕັ້ມມາດຕະວັດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມັນໃນບັນຊີຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນທີ່ສຸດຈະດື່ມຈອກແຫ່ງພຣະພໍ້ໂລດທີ່ບໍ່ປະສົມດ້ວຍຄວາມເມດຕາ.”

“ເມື່ອພຣະຄຣິດຢຸດຕິການທຸນຂໍຂອງພຣະອົງໃນສະຖານບໍລິສຸດ, ພຣະພໍ້ໂລດອັນບໍ່ປະສົມທີ່ໄດ້ຖືກປະກາດຊູ່ໄວ້ຕໍ່ຜູ້ທີ່ມັດສະການສັດຮ້າຍແລະຮູບຂອງມັນ ແລະຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງມັນ (Revelation 14:9, 10), ຈະຖືກເທລົງມາ. ໄພພິບັດທີ່ຕົກໃສ່ປະເທດເອຢິບເມື່ອພຣະເຈົ້າກຳລັງຈະຊົງປົດປ່ອຍອິສະຣາເອນ ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນກັບການພິພາກສາທີ່ນຳສະພິງກົວກວ່າ ແລະກວ້າງຂວາງກວ່າ ຊຶ່ງຈະຕົກລົງເທິງໂລກກອນການຊົງປົດປ່ອຍຂຶ້ນສຸດທ້າຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ເປົດເຜີຍໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຂະນະທີ່ພົ້ນລະນາການເພຍນຕີອັນນຳຢ້ານເຫຼົ້ານັ້ນວ່າ: ‘ມີຜົນຮ້າຍອັນຊົ່ວຊ້າແລະເຈັບປວດຕົກໃສ່ຄົນທັງຫຼາຍທີ່ມີເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ແລະໃສ່ຜູ້ທີ່ມັດສະການຮູບຂອງມັນ.’ ທະເລ ‘ກາຍເປັນເໝືອນເລືອດຂອງຄົນຕາຍ: ແລະທຸກຊີວິດທີ່ມີຢູ່ໃນທະເລກໍຕາຍ.’ ແລະ ‘ແມ່ນ້ຳ ແລະ ນ້ຳພຸທັງຫຼາຍ ... ກາຍເປັນເລືອດ.’

ເຖິງແມ່ນການລົງໂທດເຫຼົ່ານີ້ຈະນຳສະເພິງກົວພຽງໃດກໍຕາມ
ຄວາມຍຸດຕິທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກພິສູດຢ່າງສົມບູນ. ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າປະກາດວ່າ:
'ຂ້າແຕ່ພຣະອົງເຈົ້າ ... ພຣະອົງຊົງຊອບທຳ, ... ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ພິພາກສາດັ່ງນີ້.
ເພາະວ່າເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ຫຼົງເລືອດຂອງບັນດາວິສຸດຊົນ ແລະຜູ້ພະຍາກອນ,
ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ປະທານເລືອດໃຫ້ເຂົາດື່ມ; ເພາະເຂົາສົມຄວນແລ້ວ.' Revelation 16:2-6.
ໂດຍການຕັດສິນໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຕາຍ,
ເຂົາທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບຜົດໃນເລື່ອງເລືອດຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ
ບານກັບວ່າເລືອດນັ້ນໄດ້ຖືກຫຼົງໂດຍມືຂອງເຂົາເອງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ພຣະຄຣິດໄດ້ປະກາດວ່າພວກຢິວໃນ
ສະໄໝຂອງພຣະອົງມີຄວາມຜິດຕໍ່ເລືອດຂອງບັນດາຄົນບໍລິສຸດທັງປວງທີ່ໄດ້ຖືກຫຼົງລົງຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງ
ອາເບນ; ເພາະວ່າເຂົາມີຈິດໃຈຢ່າງດຽວກັນ
ແລະກຳລັງພະຍາຍາມກະທຳການດຽວກັນກັບພວກຄາດຕະກອນຜູ້ຂ້າຜູ້ພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນ."

"ໃນໄພພິບັດທິຕິຕາມມານັ້ນ ອຳນາດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ດ້ວງອາທິດ 'ໃຫ້ເຜົາຜານມະນຸດດ້ວຍໄຟ.
ແລະມະນຸດທັງຫຼາຍກໍຖືກເຜົາຜານດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຢ່າງຫນັກ.' ຂໍ້ 8, 9.
ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ພົ້ນນາສະພາບຂອງໂລກໃນເວລາອັນນຳສະເພິງກົວນີ້ວ່າ: 'ແຜ່ນດິນໄວ້ທຸກ; ...
ເພາະການກ່ຽວເກັບໃນທົນນາໄດ້ພົ້ນໄປ.... ຕົ້ນໄມ້ທັງຫມົດໃນທົນນາກໍແຫ້ງຫຼົງໄປ:
ເພາະຄວາມຊຸ້ນບານໄດ້ແຫ້ງຫຼາຍໄປຈາກບຸດທັງຫຼາຍຂອງມະນຸດ.' 'ເມັດພືດເນົາຢູ່ໃຕ້ກ້ອນດິນຂອງມັນ,
ຍັງສາງກໍຖືກປ່ອຍໃຫ້ຮ້າງເບົາ.... ຝຽງສັດຮ້ອງຄາງຄືເນວໃດ! ຝຽງວັກສັບສົນ,
ເພາະພວກມັນບໍ່ມີທິງຫຍໍ້.... ແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍແຫ້ງຂອດໄປ, ແລະໄຟໄດ້ເຜົາຜານທິງຫຍໍ້ໃນຖົນກັນດານ.'
'ບົດເພງໃນພຣະວິຫານຈະກາຍເປັນສຽງຄຳຄວນໃນວັນນັ້ນ, ພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດດັງນີ້:
ຈະມີສົບຄົນຕາຍຫຼາຍໃນທຸກບ່ອນ; ພວກເຂົາຈະໂຍນມັນອອກໄປຢ່າງງຽບງ. ໂຢເອອນ 1:10-12, 17-20;
ອາໂມດ 8:3."

"ໄພພິບັດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນທົວໂລກ ມີຊະນັ້ນຊາວໂລກຈະຖືກກຳຈັດໄປໂດຍສິ້ນເຊີງ.
ແຕ່ມັນຈະເປັນການລົງທັນທີນຳສະເພິງກົວທີ່ສຸດ ຊຶ່ງມະນຸດເຄີຍຮູ້ຈັກມາ.
ການພິພາກສາທັງປວງທິຕິກະເໜືອມະນຸດ ກ່ອນເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດແຫ່ງໂອກາດແຫ່ງພຣະຄຸນ
ລ້ວນປະສົມຢູ່ກັບພຣະເມດຕາ. ພຣະໂລຫິດແຫ່ງການວົງວອນຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຄົ້ນຄອງຄົນບາບໄວ້
ບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບມາດຕາຕັ້ງຂອງຄວາມຜິດຂອງຕົນ; ແຕ່ໃນການພິພາກສາສຸດທ້າຍ
ພຣະພໍ່ໂລດຖືກເຫລົງອອກຢ່າງບໍ່ປະສົມກັບພຣະເມດຕາ."

"ໃນວັນນັ້ນ ຝຽງຊົນຈຳນວນຫຼາຍຈະປາດຖະໜາທີ່ພັກພົງແຫ່ງພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ
ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ໝັ້ນປະໝາດມາເປັນເວລາຍາວນານ. 'ຈົ່ງເບິ່ງເຖິດ ວັນເວລາກຳລັງມາ
ພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດວ່າ ເຮົາຈະສັງຄວາມອຶດຫວິນມາເຖິງແຜ່ນດິນ
ບໍ່ແມ່ນຄວາມອຶດຫວິນເຂົ້າຈີ່ ຫຼືຄວາມຫວິນນ້ຳ
ແຕ່ເປັນຄວາມອຶດຫວິນໃນການໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຢາເວ;
ແລະພວກເຂົາຈະພະເຈດຕະນາຈອນຈາກທະເລຫນຶ່ງໄປຫາອີກທະເລຫນຶ່ງ
ແລະຈາກທິດເໜືອໄປຈົນເຖິງທິດຕາເວັນອອກ
ພວກເຂົາຈະແລ່ນໄປມາເພື່ອສະແຫວງຫາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງຢາເວ ແຕ່ຈະບໍ່ພົບ.' ອາໂມດ 8:11,
12." The Great Controversy, 627-629.

ໃນຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້ານັ້ນ ໄດ້ລະບຸໄວ້ວ່າ, "ຊາດທີ່ພຣະອົງຊົງອົດທົນຕໍ່ມັນເປັນເວລາຍາວນານ,
ແລະຊົງຈະບໍ່ຕົກລົງຈົນກວ່າມັນໄດ້ຮັດໃຫ້ 'ຂະໜາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າ'
ຂອງຕົນຕັ້ງຕາມບັນຊີຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ,
ໃນທີ່ສຸດຈະດື່ມຈອກແຫ່ງພຣະພໍ່ໂລດທີ່ປາສະຈາກຄວາມເມດຕາໂດຍສິ້ນເຊີງ."
ນາງຍັງໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນວັກດຽວກັນນັ້ນອີກວ່າ, "ໄພພິບັດທັງຫຼາຍທິຕິກະເໜືອເທິງອີຢິບ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າກຳລັງຈະຊ່ວຍກູ້ສິດສາເອນນັ້ນ ມື້ກໍ່ສະນະຄ້າຍຄືກັບການພິພາກສາທີ່ນຳຢ້ານກວ່າ ແລະກວ້າງຂວາງກວ່າ ຊຶ່ງຈະຕົກເຫຼືອເທິງໂລກ ກ່ອນການຊ່ວຍກູ້ຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ." ຊາດນັ້ນ (ສະຫະລັດອາເມຣິກາ) ທີ່ເຮັດໃຫ້ "ຂະໜາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າ" ເຕັມບໍລິບູນ ຈະປະສົບໄພພິບັດທີ່ຄ້າຍຄືກັບໄພພິບັດສົບປະການໃນອີຢິບ.

ໄພພິບັດແຫ່ງອີຢິບໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງເວລາ. ສາມໄພພິບັດທຳອິດໄດ້ຕົກມາເທິງທຸກຄົນ, ແຕ່ເຈັດໄພພິບັດສຸດທ້າຍໄດ້ຕົກລົງພຽງແຕ່ເທິງຊາວອີຢິບເທົ່ານັ້ນ.

ແລະໃນວັນນັ້ນ ເຮົາຈະແຍກແຜ່ນດິນໂກເຊນ ທີ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາອາໄສຢູ່ນັ້ນໄວ້ຕ່າງຫາກ ເພື່ອວ່າຝູງແມງວັນຈະບໍ່ມີຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ; ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຮົາຄຶພຣະຍາເວ ຜູ້ສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງແຜ່ນດິນໂລກ. ອົບເພະຍົບ 8:22.

ໄພພິບັດສາມປະການທຳອິດໃນອີຢິບໄດ້ຕົກຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ, ແຕ່ເມືອງໂກເຊນ, ບ່ອນທີ່ຊາວເຮັບເຮົາອາໄສຢູ່ ບໍ່ໄດ້ຮັບໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍຂອງອີຢິບ. ສະຫະລັດອາເມຣິກາແມ່ນຊາດທີ່ເຮັດໃຫ້ຈອກແຫ່ງຄວາມຊົ່ວ ຊ້າຂອງຕົນເຕັມໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ໃນຈຸດນັ້ນ ການລະຫັ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຊາດຈະຖືກຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມພິນາດຂອງຊາດ, ແຕ່ການພິພາກສາທັງຫຼາຍທີ່ໃຫ້ເກີດຄວາມພິນາດຂອງຊາດນັ້ນ ຍັງປະສົມດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ຈົນກວ່າ Michael ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຈະບົດລົງສຳລັບມະນຸດທັງປວງ. ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ດົນປະກາດຕົນວ່າເປັນຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ຈະກຶ້ມລົງຕໍ່ອຳນາດທັງຫຼາຍທີ່ປົກຄອງຢູ່ ແລະ ຍອມຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ. ໃນເວລານັ້ນ ປະເດັນກ່ຽວກັບກົດໝາຍວັນອາທິດຈະກາຍເປັນບົດທົດສອບທາງວິນຍານສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຢູ່ນອກ Adventism. ຈາກເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຈົນກວ່າ Michael ຈະລຸກຂຶ້ນ ແມ່ນຊ່ວງແຫ່ງການແກ້ປະກົດລົງໃຫຍ່ຂອງຄົນງານຊົ່ວໂມງທີ່ສືບເອັດ, ແຕ່ປະຕິໄດ້ຖືກປົດລົງແລ້ວສຳລັບຜູ້ທີ່ ຫຼາຍທີ່ຖືກນັບວ່າຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງວັນຊະບາໂຕວັນທີ່ເຈັດກ່ອນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ ເມື່ອວັນເວລາຜ່ານໄປ ກໍ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຢູ່ໃນໂລກ. ໃນໄພ ແລະ ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວ ພຣະອົງກຳລັງຕົກເຕືອນບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນີ້ເຖິງການເຂົ້າມາໃກ້ຂອງພຣະອົງ. ເວລາກຳລັງເຂົ້າໃກ້ ທີ່ວິກິດການອັນໃຫຍ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກຈະມາເຖິງ ເມື່ອທຸກຄວາມເຄື່ອນໄຫວໃນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຜົາເບີ້ດ້ວຍຄວາມສົນໃຈອັນເຂັ້ມຂົນ ແລະ ຄວາມຫວາດຫວັນອັນບໍ່ອາດພັນລະນາໄດ້. ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕິດຕາມກັນມາຢ່າງວ່ອງໄວ—ໄພ ແລະ ນ້ຳຖ້ວມ ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວ ຄຽງຄູ່ກັບສົງຄາມ ແລະ ການນອງເລືອດ.

"ໂອ, ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຮູ້ເວລາແຫ່ງການຢູ່ມຢາມຂອງພວກເຂົາເຖິດ! ຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ຈົນບັດນຶ່ງບໍ່ໄດ້ຍືນຄວາມຈິງແຫ່ງການທົດສອບສຳລັບເວລານີ້. ຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາມກັບພວກເຂົາຢູ່ ເວລາແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ທຳລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເວລາແຫ່ງຄວາມເມດຕາສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີໂອກາດຮຽນຮູ້ວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທອດພຣະເນດເບີ້ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວ. ພຣະທັຍແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງຖືກສຳຜັດ; ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຍັງຄົງຍຶດອອກເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ລ່ອດ, ໃນຂະນະທີ່ປະຕິຖືກປົດສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມເຂົ້າ."

"ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຄວາມອົດທົນຍາວນານຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງກຳລັງຍື່ນຍັງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄວ້,

ຄອຍຖ້າໃຫ້ຂ່າວສານແຫ່ງຄຳເຕືອນນັ້ນຖືກປະກາດແກ່ທຸກຄົນ. ໂອ, ຖ້າປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາຈະຮູ້ສຶກຕາມທີ່ພວກເຂົາຄວນຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ວາງຢູ່ເທິງພວກເຂົາໃນການນຳຂ່າວສານສຸດທ້າຍແຫ່ງຄວາມເມດຕາໄປສູ່ໂລກ, ຈະມີພາລະກິດອັນອັດສະຈັນພຽງໃດຈົ່ງຈະຖືກກະທຳສຳເລັດ!" Testimonies, volume 9, 97.

ໃນຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້ານັ້ນ ນາງໄດ້ລະບຸວ່າ "ເວລາແຫ່ງການພິພາກສາອັນທຳລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນເວລາແຫ່ງພຣະກະລຸນາສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີໂອກາດຮຽນຮູ້ວ່າ ສິ່ງໃດເປັນຄວາມຈິງ." ໃນຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປ ນາງໄດ້ກ່າວເຖິງຊ່ວງເວລານັ້ນວ່າ "ເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກຍາກ."

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ວັນຊະບາໂຕອັນບໍລິສຸດເປັນ ແລະຈະເປັນ
ກຳແພງແຫ່ງການແຍກອອກລະຫວ່າງອິດສະຣາເອນທີ່ເທົ່າຈົງຂອງພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ; ແລະວ່າ
ວັນຊະບາໂຕເປັນປະເດັນສຳຄັນຍິ່ງ
ເພື່ອຮວບຮວມຈິດໃຈຂອງວິສຸດຊົນອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ກຳລັງຄອຍຖ້າ. ແລະຖ້າຜູ້ໃດເຊື່ອ
ແລະຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ແລະໄດ້ຮັບພອນອັນຕິດຕາມມັນມາ ແລ້ວພາຍຫຼັງກໍປະຖົມມັນ
ແລະລະເມດພຣະບັນຍັດອັນບໍລິສຸດນັ້ນ, ເຂົາຈະປົດປະຕູນະຄອນບໍລິສຸດໃສ່ຕົນເອງ
ແນ່ນອນພຽງເທົ່າກັບທີ່ພິພາກສາຜູ້ປົກຄອງຢູ່ໃນຟ້າສະຫວັນເບື້ອງເທິງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ
ພຣະເຈົ້າມີບຸດຫຼານຂອງພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ຍິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະບໍ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ.
ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງໃນເລື່ອງນີ້. ແລະໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາຄວາມທຸກຍາກ,
ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຕັ້ງລົງດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ເມື່ອພວກເຮົາອອກໄປແລະປະກາດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕຢ່າງສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິດຕະຈັກ
ແລະພວກແອດເວນຕິດນາມ ເກີດຄວາມໂມໂຫ
ເພາະພວກເຂົາບໍ່ອາດຫັກລ້າງຄວາມຈິງເລື່ອງວັນຊະບາໂຕໄດ້. ແລະໃນເວລານັ້ນ
ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກສັນທັງໝົດ ກໍໄດ້ເຫັນຢ່າງແຈ້ງແຈ່ວວ່າ ພວກເຮົາມີຄວາມຈິງ,
ແລະພວກເຂົາກໍອອກມາ ແລະອົດທົນຕໍ່ການຂົ່ມເຫັງຮ່ວມກັບພວກເຮົາ." A Word to the Little Flock,
18, 19.

ເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ຖືກດັດແປງເລັກນ້ອຍ, ຂໍ້ຄວາມຕອນດຽວກັນທີ່ຫາກອ້າງເຖິງນັ້ນກໍພົບຢູ່ໃນໜັງສື Early Writings. ໃນໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນ ນາງໄດ້ລວມເອົາຄຳອະທິບາຍປະກອບກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄຳຂອງນາງເລື່ອງ "ເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກ." A Word to the Little Flock ແມ່ນສິ່ງພິມຊົນທຳອິດຂອງພວກມັນເລີ່ມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະຫຼາຍສິບປີຕໍ່ມາ ເມື່ອບັນນາທິການໄດ້ນຳບາງສ່ວນຂອງແຜ່ນພິມນັ້ນມາບັນຈຸໃນໜັງສື Early Writings, ພວກເຂົາໄດ້ຊີ້ແຈ້ງວ່າ "ເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກ" ທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍ, ເພາະເມື່ອໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍຖືກເຫລົງມາ ກໍຈະບໍ່ມີພຣະເມດຕາໃດໆປະສົມຢູ່ກັບການພິພາກສາເຫຼົ່ານັ້ນ.

"1. ໃນໜ້າ 33 ໄດ້ກ່າວໄວ້ດັ່ງນີ້: 'ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ວັນຊະບາໂຕອັນບໍລິສຸດເປັນ, ແລະຈະເປັນ, ກຳແພງແຫ່ງການແຍກອອກລະຫວ່າງອິດສະຣາເອນທີ່ເທົ່າຈົງຂອງພຣະເຈົ້າ ກັບຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ; ແລະວ່າ ວັນຊະບາໂຕເປັນປະເດັນອັນສຳຄັນຍິ່ງ ເພື່ອລວມໃຈຂອງບັນດາວິສຸດຊົນອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຄອຍຖ້າຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງມີບຸດຫຼານຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຍິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະບໍ່ຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕ. ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມສະຫວ່າງກ່ຽວກັບວັນນັ້ນ. ແລະໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກ ພວກເຮົາໄດ້ຕັ້ງລົງດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເມື່ອພວກເຮົາອອກໄປ ແລະປະກາດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕຢ່າງຄົບຖ້ວນຍິ່ງຂຶ້ນ.'"

“ນົມິດນ໌ໄດ້ຖືກປະທານໃນປີ 1847

ໃນເວລາທີ່ມີພຽງບ່າຍໃນບັນດາພື້ນຖານອ້ອມຮອບເວັບທີ່ສັງເກດຖືວ່ານຊະບາໂຕ, ແລະໃນຈຳນວນນັກມີພຽງບ່າຍທີ່ເຫັນວ່າການຖືກສາວັນນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນພຽງພໍທີ່ຈະຂີດເສີນແບ່ງລະຫວ່າງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ. ບັນດາການສຳເລັດເປັນຈິງຂອງນົມິດນ໌ກຳລັງເລີ່ມປາກົດໃຫ້ເຫັນ.

‘ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກ,’ ທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນທຶນ, ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງເວລາທີ່ພະພິດຈະເລີ່ມຖືກເທລົງ, ແຕ່ໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາສັ້ນໆກ່ອນໜ້ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພຣະຄຣິດຍັງຢູ່ໃນພຣະວິຫານບໍລິສຸດ. ໃນເວລານັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພະພິດກຳລັງຈະປົດລົງ, ຄວາມລຳບາກຈະກຳລັງມາເຖິງໂລກ, ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະໂກດແຄ້ນ, ແຕ່ຈະຖືກຄວບຄຸມໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂັດຂວາງພະພິດຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ. ໃນເວລານັ້ນ ‘ຜົນລະດູທ້າຍ,’ ຫຼືຄວາມຊຸ່ມຊື່ນພື້ນຖານຈາກການສະຖິດຢູ່ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈະມາເຖິງ ເພື່ອປະທານລົດອຳນາດແກ່ສຽງອັນດັງຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ, ແລະຕຽມພວກທຳມະຊົນໃຫ້ສາມາດຍືນຍົງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພະພິດຈະຈັດປະການສຸດທ້າຍຈະຖືກເທລົງ.”

Early Writings, 85.

ໃນເວລາທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດຖືກປະກາດໃຊ້ໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ, ການຫຼົງຫາຍຈາກຄວາມເຊື່ອໃນລະດັບຊາດຈະຖືກຕິດຕາມມາໂດຍຄວາມພິນາດຂອງຊາດ. ໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນ, ອັດເວນຕິສ໌ໃນສະຫະລັດອາເມລິກາຈະຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງພວກ, ພວກໜຶ່ງຈະຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ແລະ ອີກພວກໜຶ່ງຈະຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມພິນາດຂອງຊາດສະຫະລັດອາເມລິກາຖືກເປັນພາບແທນໂດຍພະພິດສາມປະການທຳອິດຂອງອິຍົບ. ການພິພາກສາເຫຼົ່ານັ້ນດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງການປົດແຫ່ງໂອກາດການທົດລອງຂອງມະນຸດ, ແລ້ວພະພິດຈະຈັດປະການສຸດທ້າຍທີ່ປາດສະຈາກພຣະກະລຸນາຈະຖືກເທລົງມາ.

ຈຸດທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງການເນັ້ນໜັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງອິຍົບເທົ່າໃດ ແຕ່ຢູ່ທີ່ຂັດຈົງວ່າ Ellen White ລະບຸອິຍົບໃຫ້ເປັນສັນລັກຂອງຊາດທີ່ບັງຄັບໂລກທັງປວງໃຫ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ, ເພາະໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ນາງກຳລັງໃຊ້ຕອນເລີ່ມຕົ້ນເພື່ອສະແດງຕອນຈົບ, ຊຶ່ງເປັນລາຍເຊັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຢຊູໃນຖານະ Alpha ແລະ Omega. ໃນເລື່ອງລາວແຫ່ງການອົບພະຍົບ ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງເຂົ້າສູ່ພື້ນທີ່ສັນຍາກັບອິສະຣາເອນບູຮານ ພຣະອົງຊົງແນະນຳພຣະອົງເອງດ້ວຍພຣະນາມໃໝ່.

ແລ້ວພຣະຢາເວໂດຕັດກັບໂມເຊວ່າ, “ບັດນີ້ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະກະທຳຕໍ່ພາໂຮ; ເພາະດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງອຳນາດ ລາວຈະຍອມຮັບເຂົ້າທັງຫລາຍໄປ, ແລະດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງອຳນາດ ລາວຈະຂັບໄລ່ເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງລາວ.”

ແລະພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ໂມເຊ ແລະຊົງຕັດກັບທ່ານວ່າ, “ເຮົາພຣະເຢຊູ. ເຮົາໄດ້ປາກົດແກ່ອັບຣາຮາມ, ແກ່ອີຊາກ, ແລະແກ່ຢາໂຄບ ໃນພຣະນາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດອຳນາດສູງສຸດ; ແຕ່ໂດຍພຣະນາມຂອງເຮົາຄື JEHOVAH ນັ້ນ ເຂົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກເຮົາ.”

ແລະເຮົາໄດ້ສະຖາປະນາພື້ນທີ່ສັນຍາຂອງເຮົາກັບເຂົາທັງຫຼາຍດ້ວຍ, ເພື່ອຈະປະທານແຜ່ນດິນຄານາອານໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ຄືແຜ່ນດິນແຫ່ງການພະແນຈອນຂອງເຂົາ, ໃນທີ່ຊຶ່ງເຂົາເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້ວຍ. ແລະເຮົາຍັງໄດ້ຍືນຍົງຄຳຄວນຄາງຂອງລູກຫຼານອິສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ຊາວອິຍົບກັກໄວ້ໃນຄວາມເປັນທາດ; ແລະເຮົາໄດ້ລະນຶກເຖິງພື້ນທີ່ສັນຍາຂອງເຮົາ. ເພາະສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ລູກຫຼານອິສະຣາເອນວ່າ, ເຮົາພຣະຢາເວ, ແລະເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກໃຕ້ພາລະອັນໜັກຂອງຊາວອິຍົບ,

ແລະເຮົາຈະບົດບ່ອຍພວກເຈົ້າອອກຈາກຄວາມເປັນທາດຂອງເຂົາ,
ແລະເຮົາຈະໄຖ່ພວກເຈົ້າດ້ວຍພຣະກອນທຶຍຽດອອກ ແລະດ້ວຍການພິພາກສາອັນໃຫຍ່ຫຼວງ:
ແລະເຮົາຈະຮັບພວກເຈົ້າໄວ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ:
ແລະພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ,
ຜູ້ຊົງນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກໃຕ້ພາລະອັນໜັກຂອງຊາວອີຢິບ.
ແລະເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສຳບານໄວ້ວ່າຈະປະທານແກ່ອັບຣາຮາມ,
ແກ່ອີຊາກ, ແລະແກ່ຢາໂຄບ; ແລະເຮົາຈະປະທານແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າເປັນມຸ້ງລະດົກ:
ເຮົາຄືພຣະຢາເວ.

ໃນເຊໂດກ້າວດັ່ງນັ້ນແກ່ບັນດາລູກຫຼານຂອງອິດສະຣາເອນ; ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບຟັງໃນເຊ
ເພາະຄວາມທຸກລະທົມໃນຈິດໃຈ ແລະເພາະການເປັນທາດຢ່າງໃຫດຮ້າຍ. ອົບພະຍົບ 6:1-9.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນທຶນກຳລັງຊົງຊື້ບ້ອນໃນເຊໂດກ້າວແທນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຢາໂຄບ, ອີຊາກ ແລະ ອັບຣາຮາມ. ຈົນເຖິງສະໄໝປະຫວັດຂອງໃນເຊ ນາມ JEHOVAH
ຍັງບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະ ບັນດາຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານ;
ແລະໃນປະຫວັດຂອງການຮູ້ພຶ້ນພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາຮາມ
ເມື່ອຊາວເຮັບເຮຈີຈະຖືກບົດບ່ອຍອອກຈາກການເປັນທາດໃນອີຢິບ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງນຳສະເໜີການເປີດເຜີຍໃໝ່ເກືອບກັບພຣະອຸປະນິສັຍຂອງພຣະອົງ,
ເພາະວ່ານາມໜຶ່ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງອຸປະນິສັຍໃນທາງຄຳພະຍາກອນ.
ເມື່ອອັບຣາຮາມເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງປ່ຽນຊື່ຂອງທ່ານເປັນ ອັບຣາຮາມ.
ໃນເບື້ອງຕົ້ນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງການເປັນທາດໃນອີຢິບ ຕົວແທນມະນຸດແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄດ້ຖືກປ່ຽນຊື່;
ແລະໃນຕອນທ້າຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຊົງນຳສະເໜີນາມໃໝ່ສຳລັບພຣະອົງເອງ.

ອັບຣາຮາມໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາໃນບົດທຶນສິບຫ້າ
ແລະໃນບົດນັ້ນໄດ້ມີການປະກາດຄຳພະຍາກອນເຖິງການເປັນທາດໃນປະເທດເອຢິບເປັນເວລາສີ່ອ້ຍປີ.
ໃນບົດທຶນສິບເຈັດ ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບພິທີສຸໜັດ ແລະຊື່ຂອງທ່ານແລະຂອງຊາຮາກໄດ້ຖືກປ່ຽນ.

ສີ່ອ້ຍປີຕໍ່ມາ ໃນເຊໂດກ້າວຍົກຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນສີ່ອ້ຍປີຂອງອັບຣາຮາມສຳເລັດ. ອັບຣາຮາມ,
ອີຊາກ, ຢາໂຄບ ແລະ ໃນເຊ ລ້ວນເປັນຕົວແທນຂອງໜຶ່ງແສນສີ່ຫົວສິບພັນຄົນ
ຜູ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ.

"ໃນວັນສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງໂລກນີ້,
ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜູ້ຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຈະຖືກຕໍ່ອາຍຸຂຶ້ນໃໝ່."
Review and Herald, February 26, 1914.

ການແຍກອອກຂອງຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕທຶຍອມຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ
ອອກຈາກຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕທຶຍຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະສຳເລັດລົງໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ການແຍກອອກໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈັນສິບຄົນ.

"ຄຳອຸປະມາຂອງພົມມະຈັນສິບຄົນໃນ ມັດທາຍ 25
ກໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງປະສົບການຂອງປະຊາຊົນແອດເວັນຕົສ໌ເຊັ່ນກັນ." The Great Controversy, 393.

"ຂ້າພະເຈົ້າມັກຖືກຊີ້ໄປຫາຄຳອຸປະມາເຄື່ອງພຣະພົມມະຈັນສິບຄົນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນຫ້າຄົນສະຫຼາດ ແລະ ຫ້າຄົນໄງ່.
ຄຳອຸປະມານີ້ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ຈະສຳເລັດຕາມຕົວອັກສອນທຸກປະການ
ເພາະມັນມີການນຳໃຊ້ເປັນພິເສດສຳລັບເວລານີ້ ແລະ ເຫມືອນດັ່ງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ
ມັນໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ

ຈະຍັງຄົງເປັນຄວາມຈິງສຳລັບຢຸກປະຈຸບັນຈົນກວ່າຈະຮອດວາລະສົ້ນສຸດຂອງເວລາ." Review and Herald, August 19, 1890.

ຄຳອຸປະມານນັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເມື່ອພວກຍິງພົມມະຈາລີທິສະຫລາດແລະທິງໂຊຊາໃນປະຫວັດຂອງພວກ Millerite ໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກກັນ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Adventism ເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດສົ້ນສຸດຂອງ Adventism, ແລະການແຍກອອກໃນຕອນປາຍນັ້ນເປັນການສຳເລັດຂອງຄຳອຸປະມາເຮືອງຍິງພົມມະຈາລີສົບຄົນ ແລະການແຍກອອກໃນຕອນປາຍນັ້ນເກີດຂຶ້ນໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດ.

"ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ຄຳອຸປະມາເຫຼົ່ານີ້ສອນວ່າ ຈະບໍ່ມີເວລາແຫ່ງການທົດລອງອີກພາຍຫຼັງການພິພາກສາ. ເມື່ອພະລາຊະກິດແຫ່ງຂ້າວປະເສີດສຳເລັດລົງ ການແຍກລະຫວ່າງຄົນດີແລະຄົນຊົ່ວກໍຈະເກີດຂຶ້ນໃນທັນທີ ແລະຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງແຕ່ລະພວກຈະຖືກກຳນົດໄວ້ຕະຫຼອດໄປ." Christ's Object Lessons, 123.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາລີສົບຄົນຊ້ຳໃຫ້ເຫັນວ່າ ພົມມະຈາລີທີ່ມີບັນຍາແຫ່ງ Adventism ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພົມມະຈາລີທີ່ໃໝ່ຂອງ Adventism ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ໃນຍາມທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດຖືກປະກາດໃຊ້ໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ພົມມະຈາລີທີ່ໃໝ່ຂອງເຫຼົ່ານີ້ ຍັງຖືກນຳສະເໜີເປັນຊາວລາໂອດີເຊຍດ້ວຍ.

"ສະພາບຂອງຄຣິດຕະຈັກທີ່ຖືກແທນດ້ວຍພວກຍິງພົມມະຈາລີທີ່ໃໝ່, ກໍຖືກກ່າວເຖິງເຊັ່ນກັນວ່າເປັນສະພາບຂອງລາໂອດີເຊຍ." Review and Herald, August 19, 1890.

ໃນວັນສຸດທ້າຍ,
ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງພົ້ນຟຸ້ນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບປະຊາຊົນຜູ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະເຈົ້າຈະຊົງສຳແດງພຣະນາມໃໝ່ຂອງພຣະອົງ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳເມື່ອຊົງພົ້ນຟຸ້ນທະສັນຍາໃນສະໄໝຂອງໂມເຊ.
ສະພາບຂອງຍິງພົມມະຈາລີທີ່ໃໝ່ຄື ພວກເຂົາບໍ່ມີນ້ຳມັນ, ແລະສະພາບຂອງຊາວລາໂອດີເຊຍຄື
ພວກເຂົາຕາບອດເກີນໄປທີ່ຈະເຫັນວ່າຕົນເອງບໍ່ມີນ້ຳມັນ. ເປັນທີ່ເຈັ້ງຊັດວ່າ
ຖ້າຍິງພົມມະຈາລີທີ່ໃໝ່ເປັນຊາວລາໂອດີເຊຍ, ແລ້ວຍິງພົມມະຈາລີທີ່ສະຫງວນເປັນຊາວຟິລາເດນເຟຍ.

ແລະຈົ່ງຂຽນເຖິງທຸດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິດຕະຈັກໃນເມືອງຟິລາເດນເຟຍວ່າ; ພຣະອົງຜູ້ບໍລິເວນ, ຜູ້ທຸ່ງແທ້,
ຜູ້ຊົງຖືກແຈ້ງຂອງດາວດິດ, ຜູ້ຊົງເປີດແລ້ວບໍ່ມີຜູ້ໃດປິດໄດ້; ແລະຊົງເປີດແລ້ວບໍ່ມີຜູ້ໃດປິດໄດ້; ຕັດດັງນີ້ວ່າ;
ເຮົາຮູ້ຈັກການງານຂອງເຈົ້າ: ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາໄດ້ຕັ້ງປະຕູທີ່ເປີດຢູ່ໄວ້ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ,
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປິດມັນໄດ້. ເພາະວ່າເຈົ້າມີກຳລັງພຽງເລັກນ້ອຍ,
ແລະໄດ້ຮັກສາພຣະວັດຈະນະຂອງເຮົາໄວ້, ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດນາມຂອງເຮົາ.

ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກທີ່ຢູ່ໃນທຳມະສາລາຂອງຊາຕານ, ຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າຕົນເປັນຢິວ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ,
ຫາກແຕ່ຕົວ; ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກນັ້ນມາກັບຄືນສູ່ຕຳນານຂອງເຈົ້າ,
ແລະໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ຮັກເຈົ້າ. ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ຮັກສາຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມອົດທົນຂອງເຮົາ,
ເຮົາກໍຈະຮັກສາເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກໂມງແຫ່ງການທົດລອງ, ຊຶ່ງຈະມາເຖິງທົ່ວໂລກ
ເພື່ອທົດລອງບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ນີ້ແຫວນ, ເຮົາຈະມາໂດຍໄວ: ຈົ່ງຍົດສົງທິເຈົ້າມື້ໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນ, ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຊົງເອົາມົງກຸດຂອງເຈົ້າໄປ.
ຜູ້ໃດທີ່ຊະນະ ເຮົາຈະຕັ້ງຜູ້ນັ້ນໄວ້ເປັນເສົາຫລັກໃນພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ,
ແລະຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ອອກໄປຂ້າງນອກອີກເລີຍ: ແລະເຮົາຈະຂຽນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໄວ້ເທິງຜູ້ນັ້ນ,
ແລະຊື່ນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງຄືເຮຣຸດາເລັມໃໝ່, ຊຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ:
ແລະເຮົາຈະຂຽນນາມໃໝ່ຂອງເຮົາໄວ້ເທິງຜູ້ນັ້ນດ້ວຍ. ຜູ້ໃດມີ
ກໍຈົ່ງຟັງສົງທິພຣະວິນຍານກ່າວແກ່ບັນດາຄຣິດຕະຈັກ. ພຣະນິມົດ 3:7-13.

ຊາວຟີລາເດນເຢຍເປັນຕົວແທນຂອງໜຶ່ງແສນສີບສີພັນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາວ່າ
ພຣະເຈົ້າຈະຈາລຶກພຣະນາມໃໝ່ຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງພວກເຂົາ.
ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພຣະສັນຍາກັບໜຶ່ງແສນສີບສີພັນນັ້ນ
ພຣະອົງຈະຊົງເຜີຍແຈ້ງພຣະນາມໃໝ່ຂອງພຣະອົງເອງ. ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບການບອກຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ
ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດອຳນາດສູງສຸດ.

ເມື່ອອັບຣາມມອີ້ນໄດ້ເກົ້າສິບເກົ້າປີ, ພຣະຢາເວໄດ້ບ້າກົດແກ່ອັບຣາມ ແລະກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ,
"ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດທານພາບສູງສຸດ; ຈົ່ງດຳເນີນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະຈົ່ງເປັນຜູ້ຄົບຖ້ວນສົມບູນ.
ເຮົາຈະຕັ້ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄວ້ລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ ແລະຈະທະວີຈຳນວນເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງ."
ອັບຣາມກໍກັບໜ້າລົງເຖິງດິນ; ແລະພຣະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ, "ຝ່າຍເຮົາ, ຈົ່ງເບີ້,
ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າຈະເປັນບໍດີຂອງຫຼາຍປະຊາຊາດ. ນັບແຕ່ນີ້ໄປ
ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ອັບຣາມ ອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະເປັນ ອັບຣາຮາມ;
ເພາະເຮົາໄດ້ຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນບໍດີຂອງຫຼາຍປະຊາຊາດແລ້ວ." ປະຖົມມະການ 17:1-5.

ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບຊົນຊາດທຶກິກເລືອກເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນສະໄໝຂອງອັບຣາຮາມ,
ພຣະອົງໄດ້ສຳແດງພຣະອົງເອງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດອຳນາດສູງສຸດ.
ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຂະຫຍາຍຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນຕໍ່ໄປໃນສະໄໝຂອງໂມເຊ,
ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ສຳແດງພຣະນາມຂອງພຣະອົງວ່າ JEHOVAH.
ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຍືນຍັນພັນທະສັນຍາກັບຫຼາຍຄົນເປັນເວລາໜຶ່ງອາທິດ,
ພຣະອົງໄດ້ນຳສະເໜີພຣະນາມໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງໃນພຣະຄຳພີໂຕໂມເຕຣຍຶກກ່າວອອກພຽງຄັ້ງດຽວ
ແລະນັ້ນແມ່ນໂດຍຊາວບາບີໂລນ.

ແລ້ວ ກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ ກໍຕົກຕະລົງຢ່າງຍິ່ງ ແລະລຸກຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຮືບດ້ວນ
ແລະກ່າວຖາມບັນດາຫົບກິສາຂອງພະອົງວ່າ,
"ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ມັດສາມຄົນແລ້ວໂຍນເຂົ້າລົງໄປໃນກາງໄຟບໍ?" ພວກເຂົາທູນຕອບກະສັດວ່າ,
"ເປັນຄວາມຈິງ, ໂອ ຂ້າແຕ່ກະສັດ." ພະອົງຕອບວ່າ, "ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາເຫັນສີຄົນບໍ່ຖືກມັດ
ກຳລັງຢ່າງຢູ່ໃນກາງໄຟ ແລະເຂົາທັງຫຼາຍບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍເລີຍ; ແລະຮູບຮ່າງຂອງຄົນທັງສິ້ນ
ຄ້າຍດັ່ງພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ." ດານເືອນ 3:24, 25.

ເປັນເລື່ອງງ່າຍຫຼາຍທີ່ຈະພິຈາລະນາວ່າ
ບົດທຶສາມຂອງດານເືອນກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ. ໃນດານເືອນບົດທຶສາມ
ຊາດຮາກ, ເມຊາກ ແລະ ອາເບດເນໂກ ເປັນຕົວແທນຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີບສີພັນຄົນ.
ຄົນໜຶ່ງແສນສີບສີພັນຄົນນັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ຕິພັນທະສັນຍາຂຶ້ນໃໝ່ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ໃນດານເືອນບົດທຶສາມ
ພວກເຮົາເຫັນພາບປະກອບແບບຄຳພະຍາກອນຂອງປະຫວັດກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະ ຜົນປາຍ.
ພຣະຄຣິດໄດ້ຢູ່ ແລະ ຈະຢູ່ໃນໄຟແຫ່ງການຂົ່ມເຫັງຮ່ວມກັບຜູ້ອຸບທຳສາມຄົນຂອງພຣະອົງ,
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນບໍ່ພຽງແຕ່ຄົນໜຶ່ງແສນສີບສີພັນຄົນເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຍັງເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງອີກດ້ວຍ. ໃນໄຟນັ້ນ,
ຊຶ່ງເປັນພາບແທນຂອງວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ,
ພຣະອົງຖືກລະບຸດ້ວຍນາມໜຶ່ງໃນບັນດາພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ແລະນັ້ນເປັນນາມທີ່ຈະບໍ່ຖືກນຳເຂົ້າມາໃນປະ
ຫວັດສາດຈົນກວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນພາບປະກອບຂອງບົດທຶສາມ
ພວກເຮົາເຫັນຜູ້ທີ່ຕິພັນທະສັນຍາຂຶ້ນໃໝ່ໃນຕອນປາຍຂອງໂລກ
ກຳລັງມີປະຕິສຳພັນກັບພຣະຄຣິດໃນລະຫວ່າງວິກິດການສຸດທ້າຍ,
ແລະພຣະອົງຊົງມີນາມໜຶ່ງທີ່ບໍ່ມີນະນຸດຜູ້ໃດຮູ້.

ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫ່າງໄປຈາກການພິຈາລະນາຂອງພວກເຮົາຫຼາຍເກີນໄປ
ກ່ຽວກັບການຊ່ອຍກູ້ຈາກອິຢິບອັນເປັນຕົວແທນຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ,
ພວກເຮົາຄວນເຕືອນຕົນເອງວ່າ ກ່ອນທີ່ພິພິດປະການທຳອິດໃນສົບປະການຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນອິຢິບ
ໄດ້ມີການກະຕຸ້ນເຮືອງວັນຊະບາໃຕ້ຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ.

ແລະພາໂຮໄດ້ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເບີ້, ບັດນີ້ປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນນີ້ມີຈຳນວນຫຼາຍ,
ແລະພວກເຈົ້າຍັງເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ພັກຈາກພາລະງານຂອງຕົນ. ແລະໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ
ພາໂຮໄດ້ສັ່ງພວກນາຍງານຂອງປະຊາຊົນ ແລະນາຍໝວດຂອງເຂົາວ່າ,
ພວກເຈົ້າຢ່າໃຫ້ເຜືອງແກ່ປະຊາຊົນເພື່ອເຮັດດົນຈີອີກຕື່ມ ດັ່ງເຄື່ອງມາ;
ໃຫ້ເຂົາໄປຫາແກ່ບໍ່ເຜືອງສຳລັບຕົນເອງ. ແລະຈຳນວນດົນຈີທີ່ເຂົາເຄື່ອເຮັດມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນ
ພວກເຈົ້າຈຶ່ງກຳນົດໃຫ້ເຂົາຕາມເດີມ; ຢ່າຫຼຸດລົງແມ່ນແຕ່ນ້ອຍໜຶ່ງກໍຢ່າ; ເພາະວ່າເຂົາຂີ້ຄ້ານ;
ເຫດສະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ, ຂໍໃຫ້ພວກພວກເຮົາໄປ ແລະຖອຍບູຊາແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.
ຈົ່ງໃຫ້ວຽກງານໜັກຂຶ້ນແກ່ພວກຜູ້ຊາຍນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຮັດວຽກຢູ່ໃນນັ້ນ;
ແລະຢ່າໃຫ້ເຂົາໃສ່ໃຈຄຳເວົ້າອັນເປົ່າປຽວ.
ແລະພວກນາຍງານຂອງປະຊາຊົນກັບນາຍໝວດຂອງເຂົາກໍອອກໄປ ແລະເຂົາໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ,
ພາໂຮກ່າວດັ່ງນີ້, ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ເຜືອງແກ່ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປ,
ຈົ່ງໄປຫາເຜືອງເອົາເອງບ່ອນທີ່ຈະພົບໄດ້; ແຕ່ວຽກຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຫຼຸດລົງແມ່ນແຕ່ນ້ອຍໜຶ່ງ.
ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນຈຶ່ງແຕກກະຈາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນເອຢິບ ເພື່ອແກ່ບໍ່ເຜືອງແທນເຜືອງ.
ແລະພວກນາຍງານກໍເລັ່ງເຂົ້າໂດຍກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເຮັດວຽກຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ,
ວຽກປະຈຳວັນຂອງພວກເຈົ້າ, ດັ່ງເມື່ອມີເຜືອງ. ແລະນາຍໝວດຂອງພວກລູກຫຼານອິດສະຣາເອນ
ຜູ້ທີ່ພວກນາຍງານຂອງພາໂຮໄດ້ຕັ້ງໄວ້ເຫນືອເຂົາ ໄດ້ຖືກຕີ ແລະຖືກຊັກຖາມວ່າ,
ເປັນເຫດໃດພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຮັດວຽກຕາມສ່ວນທີ່ກຳນົດໃນການເຮັດດົນຈີທີ່ມີວິໄນແລະມັນ
ດັ່ງເຄື່ອງມາ? ແລ້ວນາຍໝວດຂອງພວກລູກຫຼານອິດສະຣາເອນຈຶ່ງເຂົ້າໄປຮ້ອງທຸນຕໍ່ພາໂຮວ່າ,
ເປັນເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງກະທຳດັ່ງນີ້ຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ? ບໍ່ມີເຜືອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ເຂົາກ່າວແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ, ຈົ່ງເຮັດດົນຈີ; ແລະຈົ່ງເບີ້, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຖືກຕີ;
ແຕ່ຄວາມຜິດນັ້ນຢູ່ທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເອງ. ແຕ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ພວກເຈົ້າຂີ້ຄ້ານ, ພວກເຈົ້າຂີ້ຄ້ານ;
ເຫດສະນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໄປແລະຖອຍບູຊາແກ່ພຣະຢາເວ. ສະນັ້ນ ບັດນີ້ຈຶ່ງໄປເຮັດວຽກ;
ເພາະຈະບໍ່ມີເຜືອງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຈະຕ້ອງສົ່ງຈຳນວນດົນຈີຕາມທີ່ກຳນົດ.
ແລະນາຍໝວດຂອງພວກລູກຫຼານອິດສະຣາເອນກໍເຫັນວ່າຕົນຢູ່ໃນສະພາບລຳບາກ ຫຼັງຈາກມີຄຳກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງຢ່າຫຼຸດຈຳນວນດົນຈີຈາກວຽກປະຈຳວັນຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນແຕ່ນ້ອຍໜຶ່ງກໍຢ່າ. ອົບເພະຍົບ 5:5–19.

ກ່ອນທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດຈະມາເຖິງ
ຈະມີການບຸກລະດົມຕໍ່ຕ້ານຜູ້ທີ່ຮັກສາວັນຊະບາໃຕ້ວັນທີ່ຈັດເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ
ດັ່ງທີ່ເຄື່ອເກີດຂຶ້ນກ່ອນໜ້າພິພິດປະການທີ່ໄດ້ເຫຼົ້າອິຢິບ.
ໂມເຊເປັນຜູ້ທີ່ທົ່ງຊາວອິຢິບແລະຊາວເຮັບເຮລີະບູວ່າເປັນຜູ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມວຸ້ນວາຍທັງປວງ
ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ອາຮາບໄດ້ກ່າວໃນທວເອລີຍາ.

ແລະເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອອາຫັບໄດ້ເຫັນເອລີຍາ ອາຫັບຈຶ່ງກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ,
“ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ນຳຄວາມວຸ້ນວາຍມາສູ່ອິດສະຣາເອນບໍ?” ແລະທ່ານກໍຕອບວ່າ,
“ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມວຸ້ນວາຍມາສູ່ອິດສະຣາເອນ; ແຕ່ແມ່ນທ່ານ ແລະວົງຕະກູນຂອງບໍດີທ່ານ,
ເພາະທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ປະຖົມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະທ່ານໄດ້ຕິດຕາມພຣະບາອານທັງຫລາຍ.” 1 ກະສັດ 18:17, 18

ເລື່ອງລາວຂອງໂມເຊເປັນພາບປະກອບເຖິງປະຫວັດສາດຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະ
ເລື່ອງລາວຂອງເອລີຍາກໍເປັນພາບປະກອບເຖິງປະຫວັດສາດຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດເຊັ່ນກັນ.

ທັງສອງຮ່ວມກັນ ຫຼື ແຍກກັນກໍຕາມ ໂມເຊ ແລະ ເອລີຍາເປັນສັນຍາລັກ.
ໃນເຫດການການປ່ຽນພຣະສະພາບຂອງພຣະຄຣິດ,
ທັງສອງໄດ້ເປັນຕົວແທນຮ່ວມກັນຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າຜູ້ທີ່ຕາຍ ແລະ
ຂອງຜູ້ທີ່ຕາຍໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໂມເຊໄດ້ຖືກຊົງໃຫ້ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ສ່ວນເອລີຍາບໍ່ເຄີຍຕາຍ.
ທັງສອງຍັງເປັນຜູ້ພະຍາກອນສອງຄົນຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ນຳຄວາມທຸກທໍລະມານມາໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນໃນ Revelation
ບົດ 11. ຄວາມຈິງຫຼາຍປະການຖືກນຳສະເໜີໂດຍໂມເຊ ແລະ ເອລີຍາໃນຖານະສັນຍາລັກ, ແລະ
ພວກເຮົາຫວັງວ່າຈະກ່າວເຖິງເລື່ອງນັ້ນໃນພາຍຫຼັງ.

ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະສົ່ງເອລີຍາ ຜູ້ພະຍາກອນ ມາຫາພວກເຈົ້າ ກ່ອນວັນໃຫຍ່
ແລະນຳຢ້ານກົວຂອງພຣະຢາເວຈະມາເຖິງ: ແລະທ່ານຈະຫັນໃຈຂອງບົດາໄປຫາບຸດຫຼານ,
ແລະໃຈຂອງບຸດຫຼານໄປຫາບົດາຂອງພວກເຂົາ, ເກງວ່າເຮົາຈະມາ ແລະຕິແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຄຳສາບແຊ່ງ.
ມາລາຄີ 4:5, 6.

ກ່ອນທີ່ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດຈະປົດລົງ ນັ້ນ “ເອລີຍາ ຜູ້ພະຍາກອນ”
ຈະປາກົດຂຶ້ນພ້ອມດ້ວຍຂ່າວສານພິເສດ ທີ່ໃຫ້ “ໃຈຂອງບົດາຫັນກັບໄປຫາບຸດຫຼານ ແລະ
ໃຈຂອງບຸດຫຼານຫັນກັບໄປຫາບົດາຂອງຕົນ.”
ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນລ້ວນເປັນພະຍານເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດກໍ່ສອດຄ່ອງຕ້ອງກັນ.

ແລະວິນຍານຂອງພວກຜູ້ພະຍາກອນກໍ່ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງພວກຜູ້ພະຍາກອນ.
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ກ້າຫານຄວາມວຸ້ນວາຍ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສັນຕິສຸກ,
ດັ່ງໃນຄຣິສຕະຈັກທັງຫລາຍຂອງພວກວິສຸດ. 1 ໂກຣິນໂທ 14:32, 33.

ຂ່າວສານຂອງເອລີຍາມາເຖິງກ່ອນວັນອັນໃຫຍ່ແລະນຳສະພຶກວິຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ
ມັນຈຶ່ງເປັນຂ່າວສານພິເສດອັນດຽວກັນໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ ຊຶ່ງຖືກນຳສະເໜີໄວ້ວ່າເປັນ
“ພຣະນິມິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.” ເມື່ອ “ເວລາໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ” ຂ່າວສານພິເສດຂອງເອລີຍາຈະສະແດງໃຫ້
“ຜູ້ຮັບໃຊ້” ຂອງພຣະເຈົ້າເຫັນເຖິງ “ສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ຈະຕ້ອງບັງເກດຂຶ້ນໃນໄວງນີ້.”

ການສຳແດງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ພຣະອົງ,
ເພື່ອຈະຊົງສະແດງແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເຖິງສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນໃນໄວງນີ້;
ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງໄປ ແລະຊົງສຳແດງໝາຍນັ້ນແກ່ຢ່ອນ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ: ຜູ້ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພຣະວິຈານຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະເຖິງຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະເຖິງສິ່ງສາວະພັດທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນ. ຄວາມສຸກມີແກ່ຜູ້ທີ່ອື່ນ
ແລະແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຟັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້ ແລະຮັກສາສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນ:
ເພາະວ່າເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ພຣະນິມິດ 1:1–3

ຈົ່ງສັງເກດວ່າ ເມື່ອມາລາກນີ້ໃຊ້ເອລີຍາເປັນສັນຍາລັກ
ທ່ານໄດ້ລ້ວມເອົາການອ້າງອີງໂດຍກົງເຖິງການຮັກສາພຣະບັນຍັດດ້ວຍ.

ຈົ່ງລະນຶກເຖິງພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບັນຊາແກ່ເຂົາໃນໂຮເຣບ
ເພື່ອອົດສະຮາເອນທັງປວງ ພ້ອມດ້ວຍກົດກາແລະຄຳຕັດສິນທັງຫຼາຍ. ຈົ່ງເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະສົ່ງເອລີຍາ
ຜູ້ພະຍາກອນມາຫາພວກເຈົ້າ ກ່ອນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນຳຢ້ານກົວຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງ:
ແລະທ່ານຈະນຳໃຫ້ຈິດໃຈຂອງບົດາຫັນກັບມາຫາບຸດທັງຫຼາຍ,
ແລະຈິດໃຈຂອງບຸດທັງຫຼາຍຫັນກັບມາຫາບົດາຂອງພວກເຂົາ,
ຢ້ານວ່າເຮົາຈະມາແລະຕິແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຄຳສາບແຊ່ງ. ມາລາກີ 4:4–6.

ຂໍພຣະຄຳທັງສາມຂັ້ນເປັນຂໍສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພິດົມ ແລະບັນຈຸພຣະສັນຍາຂໍສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພິດົມ ພ້ອມທັງເນັ້ນຢູ່ເຖິງການຮັກສາພຣະບັນຍັດສົບປະການ. ໃນພຣະນິມົດມີ “ຄຳອວຍພອນ” ຢູ່ເຈັດປະການ ແລະຂໍສຸດທ້າຍນັ້ນເປັນຄຳອວຍພອນແກ່ຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດສົບປະການ.

ເຮົາແມ່ນອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາ, ເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ເບື້ອງປາຍ, ຜູ້ທຳອິດ ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍ.
ບຸກຄົນທັງຫຼາຍຜູ້ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຍ່ອມເປັນສຸກ,
ເພື່ອວ່າເຂົາທັງຫຼາຍຈະມີສິດໃນຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ແລະ ຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນະຄອນທາງປະຕູທັງຫຼາຍ.
ພຣະນິມົດ 22:13, 14.

ພຣະສັນຍາສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພິດົມແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາ “ຈົງຈົຈຳ” ພຣະບັນຍັດສົບປະການ ແຕ່ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ກໍໄດ້ເນັ້ນພຣະບັນຍັດຂັດງວທຶມຄຳສັ່ງໃຫ້ “ຈົງຈົຈຳ” ຢູ່ໃນນັ້ນ.

ຈົງລະນຶກເຖິງວັນຊະບາໂຕ ເພື່ອຖືໄວ້ໃຫ້ເປັນວັນບໍລິສຸດ. ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດວຽກຫຼີກວັນ ແລະກະທຳການງານທັງຫມົດຂອງເຈົ້າ: ແຕ່ວັນທີ່ຈັດນັ້ນເປັນວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ: ໃນວັນນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳການງານໃດໆ ທັງຕົວເຈົ້າເອງ ຫຼືຊົນຊາຍຂອງເຈົ້າ ຫຼືຊົນສາວຂອງເຈົ້າ ຫຼືຄົນໃຊ້ຊາຍຂອງເຈົ້າ ຫຼືຄົນໃຊ້ຍິງຂອງເຈົ້າ ຫຼືສັດລ້ຽງຂອງເຈົ້າ ຫຼືຄົນຕ່າງດ້ວຍທຸກຢ່າງໃນປະຕູເມືອງຂອງເຈົ້າ: ເພາະວ່າໃນຫຼັກວັນ ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແຜ່ນດິນໂລກ ທະເລ ແລະສິ່ງສາລະພັດທຸກຢ່າງໃນສົງເຫຼັກນັ້ນ ແລະໄດ້ພັກໃນວັນທີ່ຈັດ: ເຫດສະນັ້ນ ພຣະຢາເວຈຶ່ງໄດ້ຊົງອວຍພອນແກ່ວັນຊະບາໂຕ ແລະຊົງກະທຳໃຫ້ວັນນັ້ນບໍລິສຸດ. ອົບພະຍົບ 20:8–11.

ພຣະສັນຍາສຸດທ້າຍໃນທັງພຣະຄຳພິດົມແລະພຣະຄຳພິໄໝເນັ້ນໜັກເຖິງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍມີການເນັ້ນເປັນພິເສດຕໍ່ວັນຊະບາໂຕວັນທີ່ຈັດ. ມາລາກີກ່າວໃຫ້ “ລະນຶກເຖິງ” ແລະໂຍຮັນແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ ທ່ານທັງຫຼາຍຍ່ອມໄດ້ພອນເມື່ອປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນ. ວັນຊະບາໂຕວັນທີ່ຈັດເປັນອະນຸສອນເຖິງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະລົດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ. ນອກຈາກນັ້ນ ວັນຊະບາໂຕຍັງກາຍເປັນຈຸດແຫ່ງການໂຕ້ແຍ້ງໃນວັນສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດໂລກ. ເມື່ອໂຍຮັນບັນທຶກເຖິງ “ພຣະພອນ” ທີ່ມີແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ທ່ານກໍພຽງແຕ່ບັນທຶກສົງຄ໌ພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງເປັນອາລູຟາແລະໂອເມກາ ຜູ້ຊົງເປັນຕົ້ນແລະປາຍ ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ທຳອິດແລະຜູ້ສຸດທ້າຍ ໄດ້ຊົງປະກາດໄວ້. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະສັນຍາສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພິໄໝຈຶ່ງກ່ຽວພັນກັບວັນຊະບາໂຕວັນທີ່ຈັດ ແລະກັບພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະເທວະພາບ ຊຶ່ງຊັບອກຈຸດຈົບໂດຍອາໄສຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ.

ຄວາມຈິງປະການທຳອິດທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ການເລີ່ມຕົ້ນ, ໄດ້ຊັບອກເຖິງພຣະຜູ້ສ້າງ, ການຊົງສ້າງ, ແລະການເນັ້ນຢ່າງພິເສດເຖິງວັນຊະບາໂຕ. ເມື່ອນຳມາພິຈາລະນາຮ່ວມກັນ, ບັນທັດຕໍ່ບັນທັດ, ທັງຕອນຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພິດົມ ແລະຕອນທ້າຍຂອງທັງພຣະຄຳພິດົມແລະພຣະຄຳພິໄໝ ໄດ້ເນັ້ນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພຣະເຈົ້າຄືພຣະຜູ້ສ້າງ, ພຣະບັນຍັດສົບປະການ, ພຣະບັນຍັດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕ, ແລະວ່າພຣະເຢຊູຄືການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດ.

ເອວຢົາ ຜູ້ພະຍາກອນ ຖືກມາລາຄີນຳໃຊ້ເປັນສັນຍາລັກໃນພຣະສັນຍາສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພິດົມ ແລະ ທ່ານເປັນຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຜີຍໜ້າຕໍ່ຕ້ານເຢຊູເບນ ແລະ ອາຮາບ. ພຣະທຳພຣະນິມົດນຳໃຊ້ເຢຊູເບນເປັນສັນຍາລັກຂອງສັນຕະປາປາ ແລະ ກະສັດສົບອົງເປັນສັນຍາລັກຂອງສະຫະປະຊາຊາດ. ການເຜີຍໜ້າຕໍ່ຕ້ານຂອງເອວຢົາກັບອາຮາບ ແລະ ເຢຊູເບນ ເປັນຕົວແທນຂອງການເຜີຍໜ້າຕໍ່ຕ້ານຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນກັບສະຫະປະຊາຊາດ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການໜຸນຫຼັງໂດຍສະຫະລັດອາເມຣິກາ ແລະ ຖືກຊີ້ນຳໂດຍສັນຕະປາປາ. ໃນຖານະກະສັດຂອງສົບເຜົ່າທາງເໜືອຂອງອົດສະຕາເລນ ອາຮາບເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດປົກຄອງເໜືອສົບເຜົ່າ

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ (ອາຮາບ) ທີ່ໃຫ້ອຳນາດແກ່ສະຫະປະຊາຊາດ (ສົບເສົາ ຫຼື ກະສັດສົບອົງໃນພຣະນິມິດ ບົດ 17) ໃຫ້ດຳເນີນການຂົ່ມເຫັງບັນດາຜູ້ຖືວັນຊະບາໂຕ ເພື່ອສັນຕະປາບາ (ເຢເຊເບນ).

ເມື່ອມາລາຄີນຳໃຊ້ເອລີາເພື່ອເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານໜັງສືກ່ອນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ນຳສະເພີງກົວຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເອລີາກໍເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍໂຣມສະໄໝໃໝ່ (ມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນປອມ) ດັ່ງທີ່ທ່ານເຄີຍຖືກເຢເຊເບນຂົ່ມເຫັງເປັນເວລາສາມປີເຄິ່ງ. ການເນັ້ນໜັກເລື່ອງວັນຊະບາໂຕໂດຍການນຳໃຊ້ຄຳວ່າ "ຈົ່ງລະນຶກເຖິງ" ໃນມາລາຄີ 4:4 ໄດ້ເພີ່ມວິກິດກົດໝາຍວັນອາທິດເຂົ້າໄປໃນສະຖານະການທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ມາລາຄີໄດ້ພາບປະກອບໄວ້.

ຍັງຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມອີກຫຼາຍໃນການພິຈາລະນາຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ຖືກສື່ຖອດໂດຍການບຽບທຽບຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພີເດີມກັບຕອນທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີເດີມ, ແລ້ວຈຶ່ງບຽບທຽບຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພີກັບຕອນທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີ. ໃນພຣະທຳ ປະຖົມມະການ ພວກເຮົາເຫັນພຣະຜູ້ສ້າງ, ການຊົງສ້າງ, ແລະວັນຊະບາໂຕທີ່ເປັນອະນຸສອນແຫ່ງການຊົງສ້າງ. ໃນພຣະທຳ ມາລາກີ ພວກເຮົາເຫັນພຣະບັນຍັດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕຖືກຊີ້ບອກວ່າເປັນປະເດັນແຫ່ງວິກິດທີ່ນຳໄປສູ່ການສົນສຸດແຫ່ງໂອກາດການທົດລອງຂອງມະນຸດ ແລະໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍ, ຫຼືດັ່ງທີ່ມາລາຄີເອີ້ນມັນວ່າ, "ວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະນຳສະເພີງກົວຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ." ເອລີາເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມແກໂລກທີ່ກຳລັງຈະພົບມາ.

"ໃນວັນນີ້, ໃນວິນຍານແລະລັດອຳນາດຂອງເອລີາ ແລະຂອງໄຢຮັນ ຜູ້ໃຫ້ຮັບບັບຕີສະມາ, ບັນດາຜູ້ຊົງຂ່າວທຶພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງ ກຳລັງເອີ້ນໃຫ້ໂລກທີ່ຖືກຜູກພັນໄວ້ສຳລັບການພິພາກສາ ຫັນຄວາມສົນໃຈໄປສູ່ເຫດການອັນເຄັ່ງຂັ້ນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນໂງ່ນ ຊຶ່ງກ່ຽວເນື່ອງກັບຊົວໂມງສຸດທ້າຍຂອງເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະການປາກົດພຣະອົງຂອງພຣະຄຣິດເຢຊູໃນຖານະກະສັດເໜືອກະສັດທັງປວງ ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເໜືອເຈົ້າທັງປວງ." Prophets and Kings, 715, 716.

ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພີຊົງກ່າວເປັນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນ ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນເລື່ອງດຽວກັນກັບຕອນຈົບຂອງພຣະສັນຍາທັງສອງ ແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສົນສຸດແຕ່ລະຢ່າງລ້ວນມີຄວາມຈິງຂອງຕົນເອງເພື່ອເນັ້ນຢູ່ແລະສົ່ງເສີມຂ່າວສານນັ້ນ. ໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ ຈຸດເນັ້ນຢູ່ພຣະກິດຈະກຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ໃນມາລາກີ ຈຸດເນັ້ນຢູ່ທີ່ຂ່າວສານທີ່ຕອນເຖິງວິກິດການທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ. ຕອນທ້າຍຂອງພຣະນິມິດໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງອັນພາແລະໂອເມກາ. ໃນພຣະທຳເຫຼັ້ມທຳອິດຂອງພຣະສັນຍາໃໝ່ ພວກເຮົາອ່ານຂໍ້ຄວາມດັ່ງນີ້.

ປົ້ມແຫ່ງພົງພັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຜູ້ເປັນບຸດຂອງດາວິດ, ບຸດຂອງອັບຣາຮາມ.

ອັບຣາຮາມໃຫ້ກຳເນີດອີຊາກ; ແລະ ອີຊາກໃຫ້ກຳເນີດຢາໂຄບ; ແລະ ຢາໂຄບໃຫ້ກຳເນີດຢູດາ ແລະ ພວກນ້ອງຊາຍຂອງລາວ; ແລະ ຢູດາໃຫ້ກຳເນີດຟາເຣດ ແລະ ຊາຮາ ໂດຍນາງທາມາ; ແລະ ຟາເຣດໃຫ້ກຳເນີດເອສໂຣມ; ແລະ ເອສໂຣມໃຫ້ກຳເນີດອາຮາມ; ແລະ ອາຮາມໃຫ້ກຳເນີດອາມີນາດາບ; ແລະ ອາມີນາດາບໃຫ້ກຳເນີດນາອັດໂຊນ; ແລະ ນາອັດໂຊນໃຫ້ກຳເນີດຊານໂມນ; ແລະ ຊານໂມນໃຫ້ກຳເນີດໂບອາດ ໂດຍນາງຮາຮາບ; ແລະ ໂບອາດໃຫ້ກຳເນີດໂອເບດ ໂດຍນາງຣູດ; ແລະ ໂອເບດໃຫ້ກຳເນີດເຢຊູ; ແລະ ເຢຊູໃຫ້ກຳເນີດດາວິດຜູ້ເປັນກະສັດ; ແລະ ດາວິດຜູ້ເປັນກະສັດໃຫ້ກຳເນີດຊາໂລໂມນ ໂດຍນາງຜູ້ເຄີຍເປັນພັນລະຍາຂອງອູຣູຢາ; ແລະ ຊາໂລໂມນໃຫ້ກຳເນີດເຮໂຫໂບອາມ; ແລະ ເຮໂຫໂບອາມໃຫ້ກຳເນີດອາບຢາ; ແລະ ອາບຢາໃຫ້ກຳເນີດອາຊາ; ແລະ ອາຊາໃຫ້ກຳເນີດໂຢຊາຟາດ; ແລະ ໂຢຊາຟາດໃຫ້ກຳເນີດໂຢຮາມ; ແລະ ໂຢຮາມໃຫ້ກຳເນີດອຸດຊູຢາ; ແລະ ອຸດຊູຢາໃຫ້ກຳເນີດໂຢທາມ; ແລະ ໂຢທາມໃຫ້ກຳເນີດອາຄາດ; ແລະ ອາຄາດໃຫ້ກຳເນີດເຣເຊກຢາ;

ແລະ ເຮເຊກຢາໃຫ້ກຳເນີດມານັດເຊ; ແລະ ມານັດເຊໃຫ້ກຳເນີດອາໂມນ; ແລະ ອາໂມນໃຫ້ກຳເນີດໂຢຊຸຢາ;
ແລະ ໂຢຊຸຢາໃຫ້ກຳເນີດເຢໂກນຢາ ແລະ ພວກນັ້ນຊາຍຂອງລາວ ໃນຄາວທີ່ຖືກກວາດຕ້ອນໄປບາບໂລນ;
ແລະ ຫຼັງຈາກຖືກກວາດຕ້ອນໄປບາບໂລນແລ້ວ, ເຢໂກນຢາໃຫ້ກຳເນີດຊາລາທິອນ; ແລະ
ຊາລາທິອນໃຫ້ກຳເນີດໂຊໂຮບາເບນ; ແລະ ໂຊໂຮບາເບນໃຫ້ກຳເນີດອາບີອດ; ແລະ
ອາບີອດໃຫ້ກຳເນີດເອລີອາກົມ; ແລະ ເອລີອາກົມໃຫ້ກຳເນີດອາໄຊ; ແລະ ອາໄຊໃຫ້ກຳເນີດຊາໂດກ; ແລະ
ຊາໂດກໃຫ້ກຳເນີດອາຄົມ; ແລະ ອາຄົມໃຫ້ກຳເນີດເອລີອດ; ແລະ ເອລີອດໃຫ້ກຳເນີດເອເລອາຊາ; ແລະ
ເອເລອາຊາໃຫ້ກຳເນີດມັດທານ; ແລະ ມັດທານໃຫ້ກຳເນີດຢາໂຄບ; ແລະ ຢາໂຄບໃຫ້ກຳເນີດໂຢເຊບ
ຜູ້ເປັນສາມຂອງນາງມາຣີ, ຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຳເນີດພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ.

ດັ່ງນັ້ນ ນັບຕັ້ງແຕ່ອັບຣາຮາມເຖິງດາວິດມີສິບສີ່ອາຍ; ແລະນັບຕັ້ງແຕ່ດາວິດເຖິງການຖືກກວາດໄປບາບໂລນມີສິບສີ່ອາຍ; ແລະນັບຕັ້ງແຕ່ການຖືກກວາດໄປບາບໂລນເຖິງພຣະຄຣິດມີສິບສີ່ອາຍ.

ບັດນີ້ ການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ເກີດຂຶ້ນດັ່ງນີ້: ເມື່ອນາງມາຣີ ມານດາຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ໝົນໄວ້ກັບໂຢເຊັບແລ້ວ, ກ່ອນທີ່ທັງສອງຈະໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນ,
ນາງກໍຖືກພົບວ່າມີຄົນໂດຍຄິດເດດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ສ່ວນໂຢເຊັບ ຜົວຂອງນາງ, ເປັນຄົນຊອບທຳ
ແລະບໍ່ປາຖະໜາຈະເຮັດໃຫ້ນາງຖືກປະຈານຕ່າສາທາລະນະ, ຈຶ່ງຕັ້ງໃຈຈະເລີກນາງໄປຢ່າງລັບງ.
ແຕ່ຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງຄິດໄດ້ຕ້ອງເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເບຼຶ້ເແມ, ທູດສະຫວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປາກົດແກ່ເພິ່ນໃນຄວາມຝັນ ໂດຍກ່າວວ່າ, ໂຢເຊັບ
ບຸດຂອງດາວິດເອີຍ, ຢ່າຢ້ານທີ່ຈະຮັບເອົານາງມາຣີເປັນພັນລະຍາຂອງຕົນ;
ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ປະຖົມາຢູ່ໃນນາງນັ້ນເກີດມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ແລະນາງຈະປະສູດບຸດຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນນາມຂອງພຣະອົງວ່າ ເຢຊູ;
ເພາະພຣະອົງຈະຊົງໃຜດຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບຂອງເຂົາ.
ບັນດາເຫດການທັງໝົດນີ້ໄດ້ບັງເກດຂຶ້ນ
ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະວັດຈະນະທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕັດໄວ້ໂດຍຜ່ານຜູ້ພະຍາກອນ ວ່າ, ຈົ່ງເບີ້,
ພົມມະຈັນຈະຕັ້ງຄັນ ແລະຈະປະສູດບຸດຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະເຂົາທັງຫຼາຍຈະເອີ້ນນາມຂອງພຣະອົງວ່າ
ເອມານູອນ, ຊຶ່ງແປວ່າ, ພຣະເຈົ້າສະຖິດກັບພວກເຮົາ. ແລ້ວໂຢເຊັບເມື່ອຕື່ນຈາກຫຼັບ
ກໍໄດ້ກະທຳຕາມທີ່ທູດສະຫວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້ ແລະຮັບນາງເປັນພັນລະຍາຂອງຕົນ;
ແລະບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກນາງຈົນກວ່ານາງໄດ້ປະສູດບຸດຫົວປີຂອງນາງ; ແລະທ່ານໄດ້ເອີ້ນນາມພຣະອົງວ່າ ເຢຊູ
ມັດທາຍ 1:1-25.

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະສັນຍາໃໝ່ສອດຄ່ອງກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດຈົບຂອງພຣະສັນຍາເດີມ
ແລະກັບຈຸດຈົບຂອງພຣະສັນຍາໃໝ່ ເພາະມັນເປັນໜັກເຖິງວິດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ;
ເພາະວ່າວິດອຳນາດດຽວກັນທີ່ພຣະຄຣິດຊົງໃຊ້ໃນການສ້າງສັນສິ່ງທັງປວງໃນຫົກວັນ
ກໍແມ່ນວິດອຳນາດອັນດຽວກັນທີ່ພຣະອົງຊົງໃຊ້ເພື່ອ "ຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບຂອງເຂົາ."
ຄຳວ່າ ເອມານູອນ, ດັ່ງທີ່ຂໍ້ວາມນີ້ໄດ້ອ້າງຈາກບົດຂຽນຂອງເອຊາຍາ, ໝາຍຄວາມວ່າ
"ພຣະເຈົ້າສະຖິດກັບພວກເຮົາ." ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ພາຍໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ໂດຍການຮວມເອົາພຣະທຳມະຊາດຜ່າຍພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງເຂົ້າກັບມະນຸດສະພາບຂອງພວກເຮົາ, ແລະນີ້ແມ່ນ
ການຮວມກັນອັນແທ້ຈິງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳເມື່ອພຣະອົງຊົງບັງເກດເປັນມະນຸດໃນຄັນຂອງນາງມາຣີ.

"ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຕົກກວ່າການເຊື່ອຢ່າງສົມບູນແບບ
ຈະສາມາດບັນລຸມາດຕະຖານແຫ່ງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະໃຫ້ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງຄຸມເຄືອຫຼິ້ນແນ່ນອນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັນຊາສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ
ເພື່ອນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ຄວາມປະສານກົມກຽວກັບພຣະອົງ.
ພວກເຮົາຕ້ອງຊີ້ນຳຄົນບາບໄປຫາອຸດົມຄະຕິແຫ່ງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ

ແລະນຳພວກເຂົາໄປຫາພຣະຄຣິດ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸອຸດົມຄະຕິໄດ້.”

“ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມອ່ອນແອທັງຫຼາຍຂອງມະນຸດໄວ້ໃນພຣະອົງເອງ
ແລະດຳລົງຊີວິດອັນປາສະຈາກບາບ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະບໍ່ມີຄວາມຍ້ານກົວວ່າ
ເນື່ອງຈາກຄວາມອ່ອນແອແຕ່ງທຳມະຊາດມະນຸດ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດມີໃຊ້ຊະນະໄດ້.
ພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນ ‘ຜູ້ມີສິ່ວນໃນພຣະທຳມະຊາດ’
ແລະຊີວິດຂອງພຣະອົງປະກາດວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດ ເມື່ອຮ່ວມກັບພຣະພາບ ຍ່ອມບໍ່ກະທຳບາບ.”
Ministry of Healing, 180.

ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພີພຣະສັນຍາໃໝ່ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ
ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເອົາທຳມະຊາດມະນຸດຂອງພວກເຮົາໄວ້ໃນພຣະອົງຢູ່ໃສ, ເມື່ອໃດ ແລະເພາະເຫດໃດ.
ພຣະອົງໄດ້ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອສະແດງວ່າ
ພະລັງອຳນາດຂອງມະນຸດເມື່ອຮ່ວມກັບພະລັງອຳນາດຜ່າຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຈະບໍ່ເຮັດບາບ.
ບາບແມ່ນການລະເມີດພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງມາລາກກຳວ່າວ່າ ພວກເຮົາຄວນ “ຈົດຈຳ.”
ໃຢຮັນແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ
ສາມາດເຂົ້າທາງປະຕູສະຫວັນໄດ້. ມັດທາຍລະບຸວ່າ ຄົນບາບສາມາດຊະນະບາບໄດ້
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊະນະ. ເມື່ອພວກເຮົາມີພຣະຄຣິດຢູ່ພາຍໃນພວກເຮົາ
(ຄວາມຫວັງແຫ່ງສະຫງ່າລາສີ) ພວກເຮົາກໍມີພະລັງອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງ ທີ່ໄດ້ສ້າງຈັກກະວານ
ຢູ່ພາຍໃນພວກເຮົາ.
ຄວາມເປັນໄປໄດ້ນີ້ໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນໂດຍການທີ່ພຣະຄຣິດຊົງເລືອກເຂົ້າມາຢູ່ໃນຄອບຄົວມະນຸດ
ແລະຕະຫຼອດຊີວິດລົ້ນດອນທີ່ເຫຼືອນັ້ນ ຊົງເປັນບ່ຽງແຕ່ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ຍັງເປັນບຸດແຫ່ງມະນຸດດ້ວຍ.

ມີຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຈິງອັນພິເສດໜຶ່ງ ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພຣະທຳພຣະນິມົດ
ກ່ອນໜ້າການສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາທົດລອງຂອງມະນຸດ. ຂ່າວສານອັນພິເສດນັ້ນ ກໍແມ່ນ “ຂ່າວສານເອວຢົາ”
ຂອງມາລາຄີ ຊຶ່ງຖືກປະກາດອອກໄປກ່ອນ “ວັນອັນນຳຍ້ານຢ່າງຍິ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ”.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະຄຳພີທັງສອງພັນທະສັນຍາ ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງພັນທະສັນຍາໃໝ່
ພວກເຮົາເຫັນການລະບຸຄຸນລັກສະນະສະເພາະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະທຳປະຖົມມະການ
ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ, ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງພຣະທຳພຣະນິມົດ ພຣະອົງເປັນອັນພາ ແລະ ໂອເມກາ.
ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງພັນທະສັນຍາໃໝ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງກາຍເປັນບຸດມະນຸດ.
ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງພັນທະສັນຍາເດີມ ພວກເຮົາພົບຫຼັກການທີ່ຜູ້ສ້າງສານ ເອວຢົາ
ໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຂ່າວສານທີ່ທ່ານຈະປະກາດ ຄືການຫັນໃຈຂອງພໍ່ທັງຫຼາຍໄປສູ່ລູກທັງຫຼາຍ ແລະກັບກັນ.

ຫຼັກການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ເອວຢົານຳໃຊ້ເພື່ອນຳສະເໜີຂ່າວຄຳເຕືອນຂອງທ່ານນັ້ນ
ເປັນຫຼັກການດຽວກັນກັບທີ່ໃຢຮັນໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາໃຫ້ກະທຳໃນພຣະນິມົດ. ເອວຢົາ
“ຈະຫັນໃຈຂອງບັນພະບຸລຸດໃຫ້ມາຫາບຸດຫຼານ ແລະ ໃຈຂອງບຸດຫຼານໃຫ້ມາຫາບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາ,” ແລະ
ໃຢຮັນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ຂຽນສົງຄົມຢູ່ໃນເວລານັ້ນ ແລະ ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ
ທ່ານກໍຈະກຳລັງຂຽນສົງຄົມໃນພາຍຫຼັກໄປພ້ອມກັນ. ໃຢຮັນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ຫຼັກການແຫ່ງອາລູາແລະໂອເມກາດຳເນີນການແນວໃດໃນພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ແລະ
ເອວຢົາກໍຈະວາງຂ່າວສານຂອງທ່ານໄວ້ເທິງຫຼັກການດຽວກັນນີ້.
ເມື່ອພວກເຮົາບຽບທຽບຕົນເດີມຂອງພຣະຄຳພີກັບຕອນທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີ
ພວກເຮົາກໍກຳລັງບຽບທຽບພັນທະສັນຍາເດີມກັບພັນທະສັນຍາໃໝ່. ບົດາເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງບຸດຂອງຕົນ
ແລະ ບຸດກໍເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງບົດາ. ໜຶ່ງແສນສິ່ງນັ້ນສືບຕໍ່ຄົນ
ແມ່ນຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍແຫ່ງບຸດຫຼານຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ

ປະຫວັດສາດທຳມະຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອັບຣາຮາມນັ້ນ
ເປັນແບບຢ່າງຂອງປະຫວັດສາດເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອນຮັບພັນທະສັນຍານັ້ນກັບໜັງແສນສີໝີນສີພັນຄົນ.

ເຫດສະນັ້ນຈຶ່ງເປັນໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ເພື່ອວ່າຈະເປັນໂດຍພຣະຄຸນ;
ເພື່ອວ່າພຣະສັນຍານັ້ນຈະໝັ້ນຄົງແກ່ເຊື່ອສາຍທັງປວງ;
ບໍ່ແມ່ນສະເພາະແຕ່ແກ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ແກ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມດ້ວຍ; ຜູ້ນັ້ນເປັນບໍດີຂອງພວກເຮົາທັງປວງ. ໂຣມ 4:16.

ຂໍ້ຄວາມຂອງເອລີຢາເປັນຕົວແທນຂອງຫຼັກການແຫ່ງອັນຟາແລະໂອເມກາ, ເພາະວ່າພວກບໍດີແມ່ນອັນຟາ
ແລະພວກລູກແມ່ນໂອເມກາ. ຂໍ້ຄວາມຂອງເອລີຢາຈະຫັນໃຈຂອງພວກບໍດີໄປຫາພວກລູກ.
ພຣະຄຣິດໄດ້ລະບຸໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາວ່າເປັນເອລີຢາ ແລະ Ellen White ໄດ້ລະບຸ William Miller
ວ່າເປັນທັງເອລີຢາແລະໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ. ຂໍ້ຄວາມຂອງບຸລຸດຕົວແທນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້
ຖືກສະແດງອອກວ່າເປັນການຫັນໃຈຂອງພວກບໍດີໄປຫາພວກລູກ ແລະໃນທາງກົງກັນຂ້າມ.
ວຽກງານນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຜົນແຫ່ງຂໍ້ຄວາມ
ໃນການຫັນໃຈຂອງມະນຸດໄປຫາພຣະບໍດີໃນສະຫວັນຂອງເຂົາ, ແຕ່ມັນມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່ານັ້ນ,
ເພາະວ່າມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງວຽກງານນັ້ນ. ໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ
ສັນຍາລັກຕ່າງໆມີຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄວາມໝາຍ ແລະຈະຕ້ອງຖືກກຳນົດໂດຍບໍລິບົດ.

“ແມ່ນຫຍັງທີ່ຮັດໃຫ້ໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາຍິ່ງໃຫຍ່?
ທ່ານໄດ້ບົດຈົດໃຈຂອງຕົນຕໍ່ບັນດາປະເພນີອັນຫຼວງຫຼາຍທີ່ບັນດາອາຈານຂອງຊາດຢືນໄດ້ນຳສະເໜີ,
ແລະໄດ້ເປີດຈິດໃຈຂອງຕົນຕໍ່ພຣະບັນຍາທິມາຈາກເບື້ອງເທິງ. ກ່ອນການບັງເກີດຂອງທ່ານ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງໂຢຮັນວ່າ:
‘ທ່ານຈະເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະຈະບໍ່ດຶມເຫຼືອຂະໜົນ ຫຼື
ເຄື່ອງດຶມມືນເມົາຊະນິດໃດໆ; ແລະທ່ານຈະເຕັມດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ....
ແລະທ່ານຈະນຳບຸດຫຼານອົດສະຣາເອນເປັນອັນຫຼາຍໃຫ້ຫັນກັບມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ.
ແລະທ່ານຈະໄປກ່ອນພຣະອົງໃນຈິດໃຈແລະລົດອຳນາດຂອງເອລີຢາ, ເພື່ອຫັນໃຈຂອງບໍດີໃຫ້ກັບມາຫາບຸດ,
ແລະຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງໃຫ້ກັບມາສູ່ພຣະບັນຍາຂອງຄົນຊອບທຳ;
ເພື່ອຈັດຕັ້ງມຸນຊົນຊາດໜຶ່ງທີ່ພ້ອມສຳລັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.’ ລູກ 1:15–17.” Counsels to Parents,
Teachers and Students, 445.

ຂໍ້ຂ້າວສານນີ້ໄດ້ຖືກຈັດໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ທີ່ເລືອກຈະຮັບຟັງຫັນໃຈຂອງຕົນໄປຫາພຣະບໍດີແຫ່ງສະຫວັນ,
ແຕ່ຫຼັກການຄຳພະຍາກອນອັນສຳຄັນຫຼັກທຳອິດຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຖ່າຍທອດຂໍ້ຄວາມແຫ່ງການເຕືອນນັ້ນ ແມ່ນວ່າ
ພຣະຄຣິດຊົງເປັນອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາ, ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ຕົ້ນ ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍ, ເປັນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ເບື້ອງປາຍ.
ຂໍ້ຂ້າວສານຂອງເອລີຢາຕັ້ງຢູ່ເທິງການນຳສະເໜີພຣະຄຳຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຈາກທັດສະນະທີ່ວ່າ
ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນພຣະວາຈາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ກົດເກນທີ່ປົກຄອງພຣະຄຳພີກໍເປັນຄຸນລັກສະນະແຫ່ງພຣະອຸປະນິສັຍຂອງພຣະອົງດ້ວຍ.

“ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດສັກສິດເໝືອນດັ່ງພຣະອົງເອງ.
ມັນເປັນການສຳແດງນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ, ເປັນພາບຖ່າຍຖອດແຫ່ງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ,
ເປັນການສະແດງອອກແຫ່ງຄວາມຮັກແລະພຣະບັນຍາອັນຊົງສະຫງ່າ.
ຄວາມກົມກຽວຂອງສັບພະສົງຊົງສ້າງຂຶ້ນກັບການທີ່ສັບພະຊີວະສົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທັງທີ່ມີຊີວິດແລະບໍ່ມີຊີວິດ
ຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດກົດຕ່າງໆ
ສຳລັບການຄອບຄອງບໍລິຫານ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ສຳລັບສົງຄົມຊີວິດເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງສຳລັບການດຳເນີນງານທັງປວງຂອງທຳມະຊາດດ້ວຍ. ທຸກສິ່ງຢູ່ໃຕ້ກົດອັນແນ່ນອນຕາຍຕົວ
ຊົງບໍ່ອາດຖືກລະເລີຍໄດ້. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ທຸກສິ່ງໃນທຳມະຊາດຖືກປົກຄອງໂດຍກົດທາງທຳມະຊາດ,

ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ໃນບັນດາສິ່ງທັງປວງທຳອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດທາງສິນທຳ.
ແກ່ມະນຸດ ຜູ້ເປັນຜົນງານອັນສູງສຸດແຫ່ງການຊົງສ້າງ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານອຳນາດໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈຂໍຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງ,
ໃຫ້ສຳນຶກເຖິງຄວາມຍຸດຕິທຳແລະຄຸນຄ່າເກືອກູນແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ,
ແລະເຖິງຂໍຮຽກຮ້ອງອັນສັກສິດຂອງມັນທີ່ມີຕໍ່ເຂົາ; ແລະຈາກມະນຸດນັ້ນ
ການເຊືອຟັງຢ່າງໝັ້ນຄົງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງ.” Patriarchs and Prophets, 53.

ທຸກສິ່ງ (ແລະນັ້ນອີ່ມຮວມເຖິງພຣະຄຳພີດ້ວຍ, ເພາະພຣະຄຳພີເປັນບາງສິ່ງ ແລະຖ້າມັນເປັນບາງສິ່ງ
ມັນກໍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງທຸກສິ່ງ) ລ້ວນຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດເກນທີ່ກຳນົດໄວ້ແນ່ນອນ. ພຣະຄຳພີກົດເກນ ຫຼື
ຫຼັກເກນທີ່ແນ່ນອນ ຊົງຄວບຄຸມການຕົກລົງຂອງມັນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ໜຶ່ງໃນກົດເກນເຫຼົ່ານັ້ນຄື
ພຣະຄຳພີຊີ້ບອກຈຸດຈົບຂອງສິ່ງໜຶ່ງໄວ້ຄຽງຄູ່ກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສິ່ງນັ້ນ.
ພຣະເຢຊູຄືພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງເປັນຕົ້ນ ແລະ ປາຍ, ແລະນັ້ນກໍເປັນ
“ກົດທີ່ກຳນົດໄວ້ແນ່ນອນ” ແລະເປັນຄຸນລັກສະນະປະຈຳພຣະອຸປະນິສັດຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາໄດ້ນຳໃຊ້ການແນະນຳເຖິງເອວຢານີ ເພື່ອສະແດງວ່າ
ການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດຂອງທັງພຣະຄຳພີດິນແລະພຣະຄຳພີໃໝ່ນັ້ນສອດຄ່ອງກັນ.
ການສິ້ນສຸດຂອງພຣະຄຳພີ ຊົງກໍເປັນການສິ້ນສຸດຂອງພຣະທຳພຣະນິມິດດ້ວຍ
ກໍ່ສອດຄ່ອງກັບການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພຣະນິມິດ. ພະຍານຫ້າປະການຕໍ່ຄວາມຈິງດຽວກັນ
ອີງຕາມຫຼັກການຊົງເປັນຄຸນລັກສະນະໜຶ່ງໃນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຄື
ພຣະວັຈນະຂອງພຣະອົງອີ່ມສະແດງການສິ້ນສຸດຂອງສິ່ງໃດໜຶ່ງໂດຍການເລີ່ມຕົ້ນຂອງສິ່ງນັ້ນຢູ່ສະເໝີ.
ຄວາມເປັນຈິງນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນອາລຟາ ແລະ ໂອເມກາ.

ແກ່ອັກຄະສາວົກໂຢຮັນ ຜູ້ຢູ່ເກາະປັດໂມດ
ໄດ້ມີການເປີດເຜີຍພາບເຫດການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນແລະເຮັດໃຫ້ໃຈສັນສະເຫຼີມ
ກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ເນື້ອຫາອັນເປັນທີ່ສົນໃຈຢ່າງຍິ່ງແລະມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງໄພສານ
ໄດ້ຖືກສະແດງແກ່ທ່ານໃນຮູບພາບແລະສັນຍະລັກ
ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແຈ້ງ
ກ່ຽວກັບອັນຕະລາຍແລະການຕໍ່ສູ້ທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າພວກເຂົາ. ປະຫວັດສາດຂອງໂລກຄຣິສຕຽນ
ຕະຫຼອດຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງກາລະເວລາ ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ໂຢຮັນ. ດ້ວຍຄວາມແຈ້ງຊັດຢ່າງຫຼວງ
ທ່ານໄດ້ເຫັນສະພາບ, ອັນຕະລາຍ, ການຕໍ່ສູ້ ແລະການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໃນທີ່ສຸດຂອງປະຊາຊົນພຣະເຈົ້າ.
ທ່ານໄດ້ບັນທຶກຂໍ້ຄວາມສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ການກ່ຽວຂອງໂລກສຸກງອມ
ບໍ່ວ່າຈະເປັນຟ່ອນເຂົ້າສຳລັບຍິ່ງສະຫວັນ ຫຼືເປັນມັດຟົນສຳລັບໄຟໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ໃນນິມິດ ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນການທົດລອງທັງຫຼາຍທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງອົດທົນທົນທານເນື່ອງດ້ວຍ
ຫດແຫ່ງຄວາມຈິງ.
ທ່ານໄດ້ເຫັນຄວາມຫນັກແຫນ້ນບໍ່ຍອມອ່ອນຂອງພວກເຂົາໃນການເຊືອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ທຳມະກາງອຳນາດຂົນເຫຼັກພິເສດຍາມບັງຄັບພວກເຂົາໃຫ້ບໍ່ເຊືອຟັງ,
ແລະທ່ານກໍໄດ້ເຫັນໄຊຊະນະໃນທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາເໝືອນສັດຮ້າຍ ແລະຮູບຂອງມັນ.

“ພາຍໃຕ້ສັນຍາລັກຂອງມັງກອນແດງຕົວໃຫຍ່, ສັດຮ້າຍຄ້າຍເສືອດາວ,
ແລະສັດຮ້າຍທີ່ມີເຂົ້າຄ້າຍລູກແກະ,
ລັດຖະບານແຫ່ງໂລກທີ່ຈະມີສ່ວນຢ່າງເປັນພິເສດໃນການຢຽບຢາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະຂົນເຫຼັກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຖືກສະແດງແກ່ໂຢຮັນ.
ສິ່ງຄາມນີ້ດຳເນີນຕົວຈິງເຖິງວາລະສິ້ນສຸດຂອງເວລາ. ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຊຶ່ງຖືກພົ້ນລະນາໂດຍຍິ່ງບໍ່ລື່ນສຸດຄົນໜຶ່ງແລະບັນດາລູກຂອງນາງ ໄດ້ຖືກສະແດງວ່າມີຈຳນວນນ້ອຍຢ່າງຍິ່ງ.

ໃນວັນສຸດທ້າຍ ຍັງຄົງມີຢູ່ແຕ່ພຽງຊາກເຫຼືອ. ກ່ຽວກັບຄົນເຫຼົ່ານີ້ ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນ 'ຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.'"

"ໂດຍຜ່ານລັດທິນອກສາສະໜາ, ແລ້ວຕໍ່ມາໂດຍຜ່ານອຳນາດສັນຕະປາປາ, ຊາຕານໄດ້ໃຊ້ອຳນາດຂອງມັນຕະຫຼອດຫຼາຍສັດຕະວັດ ໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະລົບລ້າງພະຍານຜູ້ສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກນອກສາສະໜາ ແລະ ພວກຖືອຳນາດສັນຕະປາປາ ຖືກຂັບດັນໂດຍວິນຍານມັງກອນດຽວກັນ. ພວກເຂົາແຕກຕ່າງກັນພຽງແຕ່ວ່າ ອຳນາດສັນຕະປາປາ, ໂດຍສ້າງພາບຫຼອກວ່າຕົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ເປັນສັດຕູທີ່ອັນຕະລາຍ ແລະ ໂຫດຮ້າຍຍິ່ງກວ່າ. ໂດຍຜ່ານກົນໄກຂອງລັດທິໂຣມັນຄາທອລິກ, ຊາຕານໄດ້ຈັບໂລກໄວ້ເປັນເຊື້ອ. ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ອ້າງຕົນນັ້ນ ໄດ້ຖືກກວາດເຂົ້າໄປຢູ່ໃນແຖວຂອງຄວາມຫງືຜົດນີ້, ແລະ ຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງພັນປີ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຢູ່ໃຕ້ຄວາມພິລດຂອງມັງກອນ. ແລະ ເມື່ອອຳນາດສັນຕະປາປາ, ຖືກບິນຊົງເອົາກຳລັງຂອງມັນໄປ, ຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຢຸດການຂົ່ມເຫັງ, ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນອຳນາດໃໝ່ໜຶ່ງກຳລັງຜຸດຂຶ້ນມາ ເພື່ອສະທ້ອນສຽງຂອງມັງກອນ, ແລະ ດຳເນີນງານອັນໂຫດຮ້າຍ ແລະ ໝູນປະໝາດພຣະເຈົ້າແບບດຽວກັນຕໍ່ໄປ. ອຳນາດນີ້, ຊຶ່ງເປັນອຳນາດສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຖືກໝາຍເຖິງໂດຍສັດຮ້າຍຕົວໜຶ່ງທີ່ມີເຂົ້າຄ້າຍລູກແກະ. ສັດຮ້າຍທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າມັນໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກທະເລ, ແຕ່ສັດຮ້າຍນີ້ຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນເຖິງການກໍ່ຕົວຂຶ້ນຢ່າງສະຫງົບຂອງຊາດທີ່ຖືກໝາຍເຖິງນັ້ນ. 'ເຂົາສອງອັນຄ້າຍລູກແກະ' ເປັນຕົວແທນໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມແກ່ລັກສະນະຂອງລັດຖະບານສະຫະລັດ, ດັ່ງທີ່ສະແດງອອກໃນຫຼັກການພື້ນຖານສອງປະການຂອງມັນ ຄື ລະບອບສາທາລະນະລັດ ແລະ ໂບຮແຕສແຕນຕິສົມ. ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຄັດລັບແຫ່ງອຳນາດ ແລະ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງເຮົາໃນຖານະເປັນຊາດໜຶ່ງ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ພົບບ່ອນລືເພດີເປັນຄັ້ງທຳອິດຢູ່ຕາມຝັ່ງທະເລຂອງອາເມຣິກາ ໄດ້ຊີ້ນຳຊົນຄົນດິນພືດເຂົາໄດ້ມາເຖິງດິນແດນທີ່ປາດສະຈາກການອ້າງສິດຢ່າງອວດອົງຂອງລັດທິສັນຕະປາປາ ແລະ ການກົດຂີ່ຂອງລະບອບກະສັດ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສະຖາປະນາລັດຖະບານໜຶ່ງເທິງຮາກຖານອັນກວ້າງຂວາງຂອງເສລີພາບຝ່າຍພົນລະເຮືອນ ແລະ ເສລີພາບທາງສາສະໜາ."

ແຕ່ການຂີດເສີມອັນເຂັ້ມງວດຂອງປາກກາພະຍາກອນໄດ້ເປີດເຜີຍການປ່ຽນແປງໃນພາບແຫ່ງຄວາມສະຫງົບນີ້. ສັດຮ້າຍທີ່ມີເຂົ້າຄ້າຍລູກແກະເວົ້າດ້ວຍສຽງຂອງພະຍານາກ, ແລະ "ໃຊ້ອຳນາດທັງໝົດຂອງສັດຮ້າຍຕົວທຳອິດຕໍ່ໜ້າມັນ." ຄຳພະຍາກອນປະກາດວ່າ ມັນຈະກ່າວແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ສ້າງຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ, ແລະວ່າ "ມັນເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນ ທັງຜູ້ນ້ອຍແລະຜູ້ໃຫຍ່, ຄົນຮັ່ງມີແລະຄົນຍາກຈົນ, ຄົນເສລີແລະຂ້າທາດ, ຮັບເຄື່ອງໝາຍໄວ້ທີ່ມີຂໍ້ວາຂອງຕົນ ຫຼືເຫັນຜາກຂອງຕົນ; ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດຊື້ຫຼືຂາຍໄດ້ ນອກຈາກຜູ້ທີ່ມີເຄື່ອງໝາຍນັ້ນ, ຫຼືຊື່ຂອງສັດຮ້າຍ, ຫຼືເລກແຫ່ງຊື່ຂອງມັນ." ດັ່ງນັ້ນ ນິກາຍໂບເຕສຕານຈຶ່ງຢ່າງຕາມຮອຍຂອງລະບົບສັນຕະປາປາ.

ໃນເວລານີ້ ທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມຖືກເຫັນວ່າກຳລັງບິນຢູ່ກາງຟ້າ ປະກາດວ່າ: "ຖ້າຜູ້ໃດນະມັດສະການສັດຮ້າຍແລະຮູບຂອງມັນ ແລະຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງມັນໄວ້ທີ່ເຫັນຜາກ ຫຼື ທີ່ມີຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກໍ່ຈະດຶມເຫຼືອຂະໜົດພຣະພິລດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຖືກເທລົງໂດຍບໍ່ມີສິ່ງໃດເຈືອປົນ ວົງໃນຖ້ວຍແຫ່ງຄວາມກົວໄກດຂອງພຣະອົງ." "ນີ້ແມ່ນຄຳພະຍາກອນທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ" ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຕັດກັນຢ່າງແຈ້ງຊັດກັບໂລກ ແມ່ນກຸ່ມນ້ອຍຜູ້ຊຶ້ງຈະບໍ່ຫັນເຫັນໄປຈາກຄວາມຈິງຮັກພິກັດຂອງຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ເອົາຊາຍາໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າເປັນຜູ້ສ້ອມແປງຮອຍແຕກຮ້າວທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນຜູ້ທີ່ກໍ່ສ້າງບ່ອນຮ້າງເກົ່າແກ່ຂຶ້ນໃໝ່ ຍົກຂຶ້ນຊຶ່ງຮາກຖານຂອງຫຼາຍຊົວອາຍຸຄົນ.

“ຄຳເຕືອນອັນເຄັ່ງໆຂົນທຶສຸດ ແລະ ຄຳຂູ່ຂັນອັນນ່າສະພົງກົວທຶສຸດ
ເທົ່າທີ່ເຄີຍຖືກກ່າວແກ່ມະນຸດທັງຫຼາຍ ຄືສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ.
ບາບທີ່ເອີ້ນໃຫ້ພຣະພໍ່ໃຈຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາໂດຍບໍ່ມີຄວາມເມດຕາປະສົມຢູ່ເລີຍ
ຈະຕ້ອງເປັນບາບທີ່ຮ້າຍແຮງທຶສຸດ. ໂລກຈະຖືກປະໄວໃນຄວາມມົດມົວ
ກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງບາບນີ້ຫລື?—ບໍ່ແມ່ນອັນຢ່າງຍິ່ງ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເຊັ່ນນັ້ນ.
ພຣະພໍ່ໃຈຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຖືກລົງໃຫດເພາະບາບທີ່ກົດຈາກຄວາມບໍ່ຮູ້
ກ່ອນທີ່ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຈະຖືກນຳລົງມາເໜືອໂລກ
ແສງສະຫວ່າງກ່ຽວກັບບາບນີ້ຈະຕ້ອງຖືກສະແດງແກ່ໂລກ
ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດການພິພາກສາເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງຈະຖືກລົງມາ ແລະ
ເພື່ອໃຫ້ເຂົາມີໂອກາດຫລັກໜ້າຈາກມັນ.”

“ຂໍຄວາມທົບນັ້ນຈາກເຕືອນນີ້
ແມ່ນຂໍຄວາມສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກປະກາດກ່ອນການຊົງສຳແດງພຣະບຸດແຫ່ງມະນຸດ.
ໝາຍສຳຄັນທັງໝົດທີ່ພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງປະທານ
ປະກາດວ່າການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ເປັນເວລາເກືອບສິບປີມາແລ້ວ
ທີ່ຂໍຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໄດ້ດັງກ້ອງຢູ່. ໃນຜົນສຸດທ້າຍຂອງການຕໍ່ສູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ
ມີສອງຜ່າຍຖືກເຜີຍໃຫ້ປາກົດຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງ ຄື ຜູ້ທີ່ ‘ນະມັດສະການສັດຮ້າຍ ແລະ ຮູບຂອງມັນ,’
ແລະ ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງມັນ, ກັບຜູ້ທີ່ຮັບ ‘ຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊີວິດ,’
ຜູ້ທີ່ມີພຣະນາມຂອງພຣະບໍດີຈາລຶກຢູ່ເທິງໜ້າຜາກຂອງຕົນ. ນີ້ແມ່ນເຄື່ອງໝາຍທີ່ມີອາດໄດ້.
ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ເມື່ອທຸກຄົນຜູ້ມີສ່ວນສົນໃຈໃນຄວາມພົ້ນແຫ່ງຈິດວິນຍານຂອງຕົນ
ຄວນສອບຖາມດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເຄັ່ງໆວ່າ, ຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ?
ແລະ ເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຮົາຈະຫຼີກລ້ຽງການຮັບມັນໄດ້ແນວໃດ?”

“ຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຄື່ອງໝາຍ ຫຼື ສັນຍາລັກແຫ່ງສັດອຳນາດຂອງພຣະອົງ,
ປະກົດຢູ່ໃນພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່. ນີ້ເປັນພຣະບັນຍັດພຽງຂໍ້ດຽວໃນພຣະບັນຍັດສິບປະການທີ່ຊີ້ໄປຫາພຣະເຈົ້າໃນ
ນຖານະເປັນພຣະຜູ້ສ້າງຜ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະ ແຍກແຍະພຣະເຈົ້າແທ້ອອກຈາກບັນດາພຣະທຽມທັງໝົດຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງ. ຕະຫຼອດທົ່ວພຣະຄຳພີ,
ຄວາມຈິງເລື່ອງຄົດອຳນາດໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຍົກຂຶ້ນອ້າງເປັນຫຼັກຖານວ່າ
ພຣະອົງຊົງຢູ່ເໜືອບັນດາເທບເຈົ້າຂອງຊາວຕ່າງສາສະໜາທັງປວງ.”

“ວັນຊະບາໂຕຕາມທົບນັ້ນຍັດໄວໃນພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່
ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນເພື່ອເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງພຣະກົດແຫ່ງການຊົງສ້າງ ດັ່ງນັ້ນ
ເພື່ອໃຫ້ຈິດໃຈຂອງມະນຸດຖືກນຳໃຫ້ມຸ່ງໄປຫາພຣະເຈົ້າທຽງແທ້ ແລະ ຊົງພຣະຊົນຢູ່ສະເໝີ.
ຖ້າຫາກວ່າວັນຊະບາໂຕໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້ສະເໝີມາ ກໍຈະບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ນະມັດສະການຮູບເຄົາລົບ
ຄົນບໍ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຜູ້ປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອ. ການຖືຮັກສາວັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັກສິດ
ຈະໄດ້ນຳຈິດໃຈຂອງມະນຸດໄປຫາພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຂອງພວກເຂົາ.
ສິ່ງທັງໝົດໃນທຳມະຊາດຈະໄດ້ນຳພຣະອົງມາສູ່ຄວາມລະນຶກຂອງພວກເຂົາ
ແລະ ສົ່ງເຫງົານັ້ນຈະເປັນພະຍານເຖິງລັດອຳນາດ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ.
ວັນຊະບາໂຕໃນພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່ ແມ່ນຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່
ມັນຊີ້ໄປຫາພຣະເຈົ້າໃນຖານະພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ
ແລະ ເປັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງສັດອຳນາດອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງເໜືອສັນຕະສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ.”

“ດັ່ງນັ້ນ ເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍແມ່ນຫຍັງ ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນວັນຊະບາໂຕທີ່ປອມແປງ
ຊົງໂລກໄດ້ຍ້ອມຮັບແທນທີ່ວັນຊະບາໂຕແທ້?”

“ຄຳປະກາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ວ່າ ສັນຕະປາປາຈະຍົກຕົນຂຶ້ນເໜືອສົງທັງປວງທີ່ໄດ້ຊື່ວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼືມີມະນຸດມະນັດສະການນັ້ນ

ໄດ້ສຳເລັດເປັນຈິງຢ່າງເດັ່ນຊັດໃນການປ່ຽນວັນຊະບາຕິຈາກວັນທີ່ຈັດມາເປັນວັນທຳອິດແຫ່ງອາທິດ. ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ວັນຊະບາຕິຂອງສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບການໃຫ້ກຽດເໜືອກວ່າວັນຊະບາຕິຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ນັ້ນມະນຸດແຫ່ງຄວາມບາບກຳຖືກຍົກຂຶ້ນເໜືອພຣະຜູ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ.”

“ຜູ້ທີ່ຍືນຍັນວ່າ ພຣະຄຣິດໄດ້ປ່ຽນວັນຊະບາຕິ ກໍກຳລັງຂັດແຍ້ງໂດຍກົງກັບພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງເອງ. ໃນຄຳເທດສອນເທິງພູ ພຣະອົງໄດ້ປະກາດວ່າ: ‘ຢ່າຄິດວ່າ ເຮົາມາເພື່ອລົບລ້າງພຣະບັນຍັດ ຫຼືຄຳຂອງພວກສາດສະດາ; ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອລົບລ້າງ ແຕ່ມາເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ເພາະວ່າ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ຈົນກວ່າຟ້າແລະແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງພົ້ນໄປ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຈຸດນ້ອຍທີ່ສຸດ ຫຼືເສັ້ນນ້ອຍທີ່ສຸດອັນໃດອັນໜຶ່ງ ຈະຜ່ານພົ້ນໄປຈາກພຣະບັນຍັດໄດ້ເປັນອັນຂາດ ຈົນກວ່າທຸກສິ່ງຈະສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ເຫດສະນັ້ນ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ລະເມີດບັນຍັດນ້ອຍທີ່ສຸດຂຶ້ນໜຶ່ງໃນບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ ແລະສອນມະນຸດໃຫ້ເຮັດຕາມ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນອານາຈັກສະຫວັນ; ແຕ່ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປະພຶດຕາມແລະສ້າງສອນບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ໃຫຍ່ໃນອານາຈັກສະຫວັນ.”

“ພວກຄຳໂຕລິກໂຣມັນຍອມຮັບວ່າ ການປ່ຽນແປງວັນຊະບາຕິນັ້ນໄດ້ຖືກກະທຳໂດຍຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຍົກການປ່ຽນແປງນີ້ເອງຂຶ້ນເປັນຫຼັກຖານແຫ່ງອຳນາດສູງສຸດຂອງຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ. ພວກເຂົາປະກາດວ່າ ໂດຍການຖືຮັກສາວັນທຳອິດແຫ່ງອາທິດເປັນວັນຊະບາຕິ, ພວກໂປຣແຕສຕັງກຳລັງຮັບຮູ້ອຳນາດຂອງນາງໃນການຕັ້ງບັນຍັດໃນສົງທັງຫຼາຍຝ່າຍພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນບໍ່ເຄີຍສະຫຼະຖິ້ມການອ້າງສິດວ່າຕົນປາສະຈາກຄວາມຜິດພາດ, ແລະເມື່ອໂລກແລະຄຣິສຕະຈັກໂປຣແຕສຕັງຍອມຮັບວັນຊະບາຕິປອມທຶນາງສ້າງຂຶ້ນ, ພວກເຂົາກໍຍອມຮັບຮອງການອ້າງສິດຂອງນາງນັ້ນໂດຍພາບແທ້. ພວກເຂົາອາດຈະອ້າງອີງອຳນາດຂອງອັກຄະສາວົກແລະພວກບິດາເພື່ອປ້ອງກັນການປ່ຽນແປງນີ້, ແຕ່ຄວາມຜິດພາດໃນເຫດຜົນຂອງພວກເຂົານັ້ນສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ພວກສັນຕະປາປາຮູ້ທັນພໍທີ່ຈະເຫັນວ່າ ພວກໂປຣແຕສຕັງກຳລັງຫຼອກຕົນເອງ, ໂດຍສະໝັກໃຈປົດຕາຂອງຕົນຕໍ່ຂໍ້ເທັດຈິງໃນກໍລະນີນີ້. ເມື່ອສະຖາບັນວັນອາທິດໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມເພີ່ມຂຶ້ນ, ລາວກໍປັບຕົນໃຈ, ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວມັນຈະນຳໂລກໂປຣແຕສຕັງທັງໝົດເຂົ້າໄປຢູ່ໃຕ້ທຸງຂອງໂຣມ.” Signs of the Times, November 1, 1899.